Căminul creștin

Căminul creștin - Capitolul 1

Importanţa, menirea divină şi caracteristicile căminului creştin

Ce gânduri şi sentimente plăcute sunt trezite în inimi şi cum sunt atinse corzile inimii unui om atunci când se rosteşte cuvântul: „cămin“! Pentru cei care au avut privilegiul minunat să crească într-o familie în care Dumnezeu a fost onorat şi recunoscut drept Cap al casei, amintirea legată de „căminul creştin“ este cu atât mai preţioasă!

Instituit de Dumnezeu

Familia a fost instituită de Dumnezeu potrivit planului Său referitor la omenire. Atunci când Dumnezeu i-a făcut pe Adam şi pe Eva şi i-a unit în legătura sfântă a căsătoriei, poruncindu-le să fie roditori, să se înmulţească şi să umple pământul, El instituia cea dintâi familie, cel dintâi cămin (Geneza 1.27, 28).

Unitatea familiei este elementul pe care se întemeiază întreaga structură socială a omenirii, iar casa, locul în care locuieşte familia, fie că este vorba de o colibă, fie de un palat, constituie fortăreaţa şi mijlocul de apărare a comunităţii respective. Adesea este spus: „Căminul este bastionul naţiunii.“ Pe el se sprijină întreaga structură a civilizaţiei. Dacă fundamentul este bun, şi naţiunea o duce bine, pentru că naţiunea nu este altceva decât un ansamblu de indivizi strâns uniţi prin relaţii de familie. Importanţa căminului şi a vieţii de familie, potrivit gândurilor lui Dumnezeu, este deci evidentă.

Abaterea de la ordinea lui Dumnezeu

Trăim zile în care principiile lui Dumnezeu pentru omenire sunt date deoparte, iar dezordinea şi corupţia abundă. Aşa este întotdeauna când omul se îndepărtează de ordinea lui Dumnezeu.

Concubinajul, infidelitatea, divorţul şi toate formele de voinţă proprie nenorocesc familiile şi căminele. Accentul cade tot mai mult pe naţiune, pe masa de oameni, iar indivizii şi familiile sunt trecute pe plan secundar. De aceea este foarte important ca atenţia noastră să se concentreze pe principiile lui Dumnezeu şi pe planurile Lui pentru noi, ca nu cumva să fim atraşi de curentul din jurul nostru şi să falimentăm în ce priveşte menţinerea căminului creştin.

Însemnătatea căminului creştin

Căminul nu este, în mod simplu, un loc în care mâncăm şi dormim, ci este locul în care sunt cunoscute şi savurate dragostea familială, fericirea vieţii de familie, odihna, pacea şi protecţia în faţa unei lumi rele. Decisiv nu este arhitectura frumoasă sau mobila preţioasă, ci fericirea, afecţiunea şi dragostea care se găsesc în sanctuarul căminului dăruit de Dumnezeu.

El nu este mobilă şi cărţi şi lucruri, Sau picturi agăţate pe pereţi;Nu este nici păsări care stau în colivii, Deşi ele pot cânta fermecător.Este râsul care umple camerele,Este zâmbetul de pe faţa mameiŞi bucuria din ochii celor mici;Este dragostea noastră unul pentru altul, Manifestată cu toată gingăşia.Acesta este căminul spre care tânjim cu toţii.(Poezie engleză)

Într-o lume a păcatului şi a răzvrătirii, căminul reprezintă un cadou deosebit al harului pentru omenire din mâna Dumnezeului-Creator, cel plin de îndurare. El a dăruit prin cămin un echilibru folositor, un loc de refugiu în mijlocul tulburărilor şi necazurilor din această lume zbuciumată. Locul în care se dezvoltă plăcute legături de familie, constituie adăpostul oferit de un Dumnezeu în faţa furtunilor şi a dificultăţilor vieţii, în faţa puterii directe a lui satan, în această lume rea.

Ce privilegiu, ca într-o astfel de lume să poţi avea, în sânul familiei, tandre afecţiuni naturale, pe care Dumnezeu le-a aşezat în fiinţa umană! În acest fel, prin îngrijirea reciprocă dintre membrii familiei şi prin exercitarea în mod practic a jertfirii de sine, egoismul detestabil al inimii omeneşti naturale poate fi împiedicat şi înfrânt. Relaţiile de familie solicită ascultare şi dragoste, precum şi supunerea zi de zi a unuia faţă de celălalt; tocmai aceste caracteristici contrabalansează în mod folositor voinţa proprie şi neascultarea.

Familia creştină

Familia creştină în care ambii părinţi aparţin Domnului este infinit mai mult decât un adăpost şi un refugiu împotriva răului. Este un sanctuar în mijlocul unei lumi lipsite de Dumnezeu şi de Hristos, în care sufletele preţioase ale copiilor sunt păzite de influenţele ei întinate. Căminul creştin este un adăpost sfânt în care Dumnezeu şi Hristosul Său sunt recunoscuţi, unde Duhul Lui locuieşte, unde Cuvântul Său străluceşte ca lampă şi lumină a casei şi unde Evanghelia indică mereu tuturor calea către cer.

Cineva a spus cu privire la acest subiect: „Căminul este locul scump al sentimentelor plăcute, în care inima este atrasă în legături pe care Dumnezeu Însuşi le-a format şi care, prin afecţiuni tandre, ne păzeşte de pofte şi voinţă proprie (încăpăţânare). Iar aceste lucruri, dacă se dezvoltă în mod corect, au o putere care, în ciuda păcatului şi a dezordinii, trezeşte conştiinţa şi angajează inima, păzind-o de rău şi de puterea directă a lui satan.“

Deşi păcatul a intrat în lume şi a întinat totul, introducerea lui Hristos în relaţiile de familie face ca ele să devină un domeniu de acţiune al harului şi manifestarea activă a vieţii divine pe care o avem în Hristos, astfel că smerenia, tandreţea, ajutorul reciproc şi spiritul de sacrificiu, exercitate în mijlocul dificultăţilor şi al întristărilor pe care păcatul le-a pricinuit, conferă acestor relaţii de familie un farmec şi o profunzime mai mare decât cea care ar fi putut fi cunoscută în starea de inocenţă, în Eden. Adevăratul cămin creştin este locul unde Domnului Îi este acordată poziţia care Îi revine şi unde fiecare membru al familiei contribuie la menţinerea armoniei divine, potrivit gândurilor şi planurilor lui Dumnezeu. Acesta este locul în care dragostea lui Dumnezeu este cunoscută şi turnată în inimi, ea fiind cea care domneşte într-un astfel de cămin. Aici Cuvântul lui Dumnezeu este citit şi practicat, deşi poate în multă slăbiciune, iar rugăciunea şi laudele sunt prezente. Aici se simte ceva din atmosfera cerească şi, ca şi în cazul copiilor lui Israel din vechime, astfel de case au lumină cerească în locuinţele lor, în timp ce totul

în jur este întuneric (Exod 10.23). Orice adevărat cămin creştin reflectă ceva din Casa cerească spre care călătorim, putând fi uşor deosebită de celelalte case care nu sunt luminate de Hristos, care este Lumina oamenilor.

Cuvântul lui Dumnezeu ca punct central

În Deuteronom 11.18-21, Dumnezeu ne arată ce vrea El să vadă în fiecare casă a celor ce sunt ai Săi. El doreşte ca părinţii să păstreze Cuvântul Său în inimi şi să-l lege ca un semn la mâinile lor. Ei trebuie să-i înveţe Cuvântul pe copiii lor într-un mod continuu, să-l scrie pe uşorii casei şi pe porţi. Dacă fac aşa, le este dată promisiunea că zilele le vor fi înmulţite şi că acestea vor fi „cât zilele cerurilor deasupra pământului“. În acest fel este binecuvântată adevărata casă creştină, unde Cuvântul lui Dumnezeu este iubit, urmat şi unde i se dă locul corespunzător. O astfel de casă, unde toţi doresc să trăiască după Cuvântul lui Dumnezeu şi pentru gloria Domnului, este o fărâmă de cer pe pământ. Cititorule, este casa ta în felul acesta? Dacă nu, care este motivul?

Însă această stare fericită este posibilă numai acolo unde preţiosul Cuvânt al lui Dumnezeu constituie comoara cea mai de preţ a părinţilor, iar casele sunt guvernate după principiile lui. Atunci Cuvântul lui Dumnezeu va fi văzut în mod practic pe uşorii uşii şi pe porţi, iar copiii vor fi educaţi potrivit rânduielilor lui şi vor umbla pe calea adevărului. Dacă părinţii nu iubesc Cuvântul lui Dumnezeu şi nu umblă conform acestuia, cum s-ar putea aştepta să-i vadă pe copiii lor iubind Cuvântul şi ascultând de el?

Anumite părţi din Cuvântul lui Dumnezeu erau aşezate în mod literal pe uşi şi pe porţi şi erau legate la mâini de israeliţii temători de Dumnezeu. Este un lucru binecuvântat să vedem acelaşi lucru astăzi în casele creştinilor, sub forma unor versete din Scriptură. Este un mod plăcut prin care putem face să strălucească lumina cerului, ca mărturie pentru toţi cei care intră în casele noastre.

Fiul unui creştin s-a mutat într-o casă nouă pe care şi-a mobilat-o foarte frumos. Apoi l-a invitat pe tatăl său şi i-a arătat toată casa. După ce a văzut tot, tatăl a remarcat: „Da, fiule, este o casă foarte aranjată, însă cineva care intră în ea nu poate spune dacă aici locuieşte un copil al lui Dumnezeu sau un om din lume.“ Aceste cuvinte l-au mişcat atât de mult pe fiul său, încât foarte curând el a agăţat multe versete din Scriptură pe pereţii casei, dând Cuvântului lui Dumnezeu un loc de cinste în casa sa.

Este trist să vezi case creştine aranjate după ultima modă, pline de lux şi de literatură lumească, case în care radioul sau televizorul pun neîncetat lumea şi plăcerile ei în centrul atenţiei, iar Cuvântul lui Dumnezeu este foarte puţin văzut, auzit şi practicat. Astfel de case nu sunt case creştine în sensul adevărat al cuvântului. Dacă nu este nicio diferenţă între casele noastre şi casele celor necredincioşi din jurul nostru, atunci nu se poate spune că avem „lumină în locuinţele noastre“ sau că Îi oferim Domnului locul pe care El îl merită. La fel stau lucrurile dacă, în locul dragostei şi al harului, venite de la Duhul lui Dumnezeu, casa ne este caracterizată de ceartă şi de neînţelegeri.

Căminul creștin - Capitolul 2

Căsătoria, temelia căminului creştin

După ce am privit locul atât de important pe care Dumnezeu l-a rânduit căminului creştin în structura socială a acestei lumi, să privim acum puţin mai în detaliu căsnicia, care este pusă de Dumnezeu ca bază pentru un cămin şi pe care trebuie să o păstrăm tot timpul la mare cinste. Scopul acestor rânduri este de a-i ajuta pe tinerii credincioşi care, acum sau mai târziu, au intenţia să se căsătorească şi să-şi întemeieze o familie care să fie spre gloria Domnului.

Instituită de Dumnezeu în Eden

Căsătoria este cea mai veche şi una dintre cele mai nobile instituţii pentru viaţa pe pământ pe care Dumnezeu le-a dat omului. Căsătoria a fost planul lui Dumnezeu pentru om încă de la începutul istoriei lui. În grădina Eden, El Însuşi a constituit primul cuplu, iar Cuvântul Său declară: „Căsătoria să fie ţinută în onoare în toate“ (Evrei 13.4). Astfel, căsătoria poartă sigiliul autorităţii lui Dumnezeu.

Bărbatul nu este complet în el însuşi. Femeia este cea care îl împlineşte, completând lipsurile lui. Ea este tare în aspectele în care el este slab şi slabă în aspectele în care el este tare, iar împreună ei formează o plinătate, un trup. Aşa ne spune Scriptura: „Dumnezeu... l-a făcut. Parte bărbătească şi parte femeiască i-a creat; şi i-a binecuvântat şi le-a pus numele Adam“ (Geneza 5.1, 2). A fost nevoie atât de bărbat, cât şi de femeie, pentru a alcătui un Adam (om) complet.

Văzând faptul că bărbatul nu era complet în sine însuşi, Dumnezeu a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur; îi voi face un ajutor potrivit“ (Geneza 2.18). Astfel, Eva a fost făcută din coasta lui Adam şi a fost darul lui Dumnezeu pentru el; după aceea i-a adus-o lui Adam, i-a binecuvântat şi ei au devenit un trup.

Calea înaltă a celibatului

Păcatul a intrat în creaţia minunată a lui Dumnezeu şi a întinat orice lucru, astfel că şi în această legătură binecuvântată, care este căsătoria, nu mai poate fi totul roz şi fără spini. Cei care se căsătoresc „vor avea necaz în carne“ (1 Corinteni 7.28), spune apostolul inspirat, cel care a căpătat îndurare şi un dar special de la Domnul să rămână necăsătorit, pentru a putea sluji Domnului fără nicio piedică. Cel care se ridică în puterea Duhului deasupra cerinţelor şi înclinaţiilor naturale, pentru a sluji cu totul Domnului, păşeşte pe o cale mai înaltă decât cel care urmează drumul normal al dorinţelor naturale şi se căsătoreşte.

Dar „nu toţi pot primi cuvântul acesta“, declară Domnul în Matei 19.11, atunci când ucenicii îi spun: „Dacă astfel este situaţia omului cu soţia lui, nu este de folos să se căsătorească.“ Calea purităţii şi a sfinţeniei, consacrarea prin celibat, este mai degrabă o excepţie decât o regulă. „Sunt fameni care au fost născuţi aşa din pântecele mamei; şi sunt fameni care au fost făcuţi fameni de către oameni; şi sunt fameni care singuri s-au făcut fameni pentru Împărăţia cerurilor. Cine poate primi, să primească“ (Matei 19.12). „Fiecare are darul său de la Dumnezeu“, „dacă te vei căsători, nu păcătuieşti“, însă „cel care nu se căsătoreşte mai bine face“ (1 Corinteni 7.7, 28, 38). „Bine este pentru om să nu se atingă de femeie. Dar, din cauza curviilor, fiecare să-şi aibă soţia lui şi fiecare să-şi aibă soţul ei“ (1 Corinteni 7.1, 2).

Dumnezeu pregăteşte un ajutor potrivit

Căsătoria lui Adam constituie etalonul pentru toate celelalte căsătorii. Dumnezeu a pregătit legătura dintre Adam şi Eva şi aşa face El în cazul oricărei căsătorii după gândul Său. Înţelepciunea divină discerne momentul în care singurătatea omului nu mai este utilă şi El Se îngrijeşte să-i

pregătească o mireasă care reprezintă adevărata împlinire a naturii sale. Adam a putut spune despre Eva, că a fost: „femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine“ (Geneza 3.12). Astfel trebuie să poată spune orice bărbat cu privire la soţia sa; el trebuie să se gândească la ea ca la un dar din partea Domnului. „Cine a găsit o soţie a găsit un lucru bun şi a primit har de la Domnul. Casa şi averea sunt o moştenire de la părinţi, dar o soţie chibzuită este de la Domnul“ (Proverbe 18.22; 19.14).

În cazul lui Adam nu a existat o alegere a soţiei; era doar una care i se potrivea, iar ea fusese pregătită de Dumnezeu în mod special pentru el. Un vechi proverb spune: „Căsătoriile sunt făcute în cer.“ Numai Dumnezeu poate pregăti un ajutor potrivit, doar El poate uni un tânăr şi o tânără, astfel încât ei să poată fi un singur trup în Domnul. El este Cel care poate cunoaşte ce caracter şi ce temperament corespunde şi poate completa caracterul şi temperamentul celuilalt; astfel este posibilă suportarea slăbiciunilor fiecăruia. Dumnezeu este singurul care poate „aranja“ căsătoriile, dacă putem spune aşa. Aici ar trebui să subliniem în trecere că toţi cei care încearcă să joace acest rol eşuează.

Uniţi de Dumnezeu

În Matei 19.6, Cuvântul spune: „Ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă“, iar acest loc ne arată că adevărata căsătorie este în acord cu gândul lui Dumnezeu. Acesta este un act divin, prin care două inimi sunt atrase şi prin care două vieţi sunt unite între ele prin dragoste, iar acest lucru este făcut de Dumnezeu Însuşi. Cei doi sunt uniţi de Dumnezeu Însuşi într-un singur trup printr-o legătură pe care niciun om nu trebuie să o desfacă. În mod sigur, aceasta reprezintă ceva mai înalt decât ceremonia legală sau religioasă, care îi declară pe cei doi soţ şi soţie, deşi trebuie să subliniem cu toată tăria, că şi ea este de neapărată trebuinţă, deoarece trebuie să respectăm legile şi autorităţile.

Dacă este voia Domnului să te căsătoreşti, este foarte important ca acest lucru să fie analizat cu toată seriozitatea, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Este tânăra sau tânărul la care te gândeşti persoana pe care Dumnezeu a ales-o pentru a-ţi fi partener de viaţă într-o căsnicie sfântă? Eşti sigur că persoana pe care ai ales-o este cea cu care poţi să fii împreună în acest mod şi că este voia clară a lui Dumnezeu ca o astfel de unire să aibă loc?

Un pas foarte solemn

După întoarcerea la Dumnezeu, nu există un alt pas mai important şi mai solemn în viaţa ta, decât căsătoria, care este o legătură pentru întreaga viaţă, până ce moartea o va dezlega. O greşeală făcută în acest aspect este o greşeală pentru toată viaţa. Alte greşeli pot fi reparate, într-o oarecare măsură, dar greşeala făcută în alegerea unei soţii, sau a unui soţ, este ireparabilă şi o pierdere irecuperabilă. Gândiţi-vă la tristeţea unei căsnicii întemeiate în urma unei enorme greşeli venite prin exercitarea voinţei proprii, în loc ca ea să fie caracterizată de bucuria şi binecuvântarea venite în urma sfatului divin al Tatălui ceresc!

Căsătoria este un pas deosebit de decisiv, pentru că ea atinge lucrurile cele mai tainice şi sfinte din viaţă, atât ale unuia, cât şi ale celuilalt şi pentru că are efecte asupra întregii vieţi, nu numai a unei persoane, ci asupra vieţii a doi oameni. Acest pas va conduce fie la progresul, fie la regresul vieţii creştine. Cât de greşit este să desconsiderăm importanţa unei astfel de legături! Această hotărâre trebuie luată după profunde exerciţii de inimă înaintea lui Dumnezeu şi cu siguranţa deplină că este voia Sa.

Căsătoria în Domnul

Creştinului i se porunceşte să nu se înjuge la un jug nepotrivit cu cel necredincios (2 Corinteni 6.14); în consecinţă, căsătoria unui creştin cu unul care nu este creştin cu adevărat nu poate fi în niciun caz o legătură creată de Dumnezeu. (Faptul că, în harul Său suveran, Dumnezeu poate interveni şi poate mântui pe cel necredincios, dăruind binecuvântarea, este un lucru de excepţie, care nu schimbă cu nimic principiul rânduit de Dumnezeu.) Căsătoria „în Domnul“ (1 Corinteni 7.39) înseamnă recunoaşterea domniei şi a autorităţii Lui în acest pas solemn (a se vedea Luca 6.46); aceasta înseamnă să te căsătoreşti cu partenerul pe care Domnul l-a ales pentru tine. Trebuie să ne reamintim că simplul fapt că două persoane sunt creştine nu reprezintă garanţia că este voia Domnului să se căsătorească.

Cunoaşterea voii Lui

Poate că cititorul este uimit şi se va întreba: „Cum pot cunoaşte cine este persoana pe care Domnul a ales-o pentru mine?“ Calea pe care putem cunoaşte gândurile lui Dumnezeu cu privire la acest pas solemn şi important, este aceeaşi ca în oricare altă problemă, fie mică, fie mare. Este calea rugăciunii şi a aşteptării în liniştea comuniunii cu Domnul, căutând faţa Lui şi cercetând Cuvântul Lui. Primul şi cel mai important pas în înţelegerea voii lui Dumnezeu este să nu ai o voie proprie în respectiva problemă. Când voia noastră este inactivă, Dumnezeu ne poate arăta voia Lui, care este „bună şi plăcută şi desăvârşită“: „ .fiţi transformaţi, prin înnoirea minţii, ca să deosebiţi care este voia lui Dumnezeu, cea bună şi plăcută şi desăvârşită“ (Romani 12.2). Atunci, vom vedea călăuzirea ochiului Său şi vom putea să-i auzim glasul, care ne vesteşte voia Sa. Astfel vom putea gusta aceeaşi experienţă fericită a slujitorului lui Avraam, care a fost trimis să aducă o mireasă pentru Isaac: „Domnul m-a condus pe drum“ (Geneza 24.27). „Recunoaşte-L în toate căile tale şi El îţi va netezi cărările“ (Proverbe 3.6). El ştie, El iubeşte, El îngrijeşte! Nimic nu ne poate lua această cunoştinţă; El dăruieşte ce este „cel mai bun“ acelora Care Îl lasă pe El să aleagă pentru ei.

Dragostea este prea sfântă pentru a fi luată în joacă

În aceste zile, în care valorile morale s-au pierdut şi în care predomină libertinismul, este necesar să atragem atenţia că obiceiul tinerilor, ba chiar şi al unora mai în vârstă, de a avea anumite „relaţii“, prietenii, după bunul lor plac, nu este în niciun fel după gândul lui Dumnezeu. Adevăratele sentimentele sunt prea sfinte pentru a le lua în joacă. O singură persoană trebuie să aibă acces în cercul intim al afecţiunilor şi al dragostei; toate celelalte trebuie ţinute la o distanţă respectabilă. A te juca cu astfel de lucruri sfinte reprezintă o încălcare a legilor morale, lucru care va avea efecte dezastruoase. Acestea sunt regulile acestui veac rău, dar un creştin nu trebuie să urmeze niciodată astfel de principii. Astfel de principii conduc în multe cazuri mai târziu la divorţ.

De asemenea, nu este plăcut înaintea Domnului şi nu este nici corect din punct de vedere moral să dai curs liber sentimentelor faţă de o persoană de sex opus sau să o curtezi, fără a avea intenţii serioase de căsătorie. Sentimentele, fiind dăruite de Dumnezeu, sunt prea sfinte pentru a le dispreţui şi pentru a te juca cu ele. Aceasta este o greşeală foarte gravă faţă de respectiva persoană. Dragostea adevărată este un lucru nobil şi sfânt şi trebuie preţuită ca atare. Odată ce nutreşti sentimente şi te ataşezi de o soră în Domnul, această legătură trebuie, după cursul normal al lucrurilor, să conducă la logodnă şi la căsătorie.

Totuşi, dacă cineva a încheiat o logodnă în mod pripit sau dacă s- a grăbit să curteze pe cineva, iar apoi descoperă că acesta nu este deloc gândul Domnului, este mai bine să rupă această legătură, decât să meargă înainte în această greşeală şi să trăiască în nefericire şi în întristare pentru tot restul vieţii. Cu siguranţă că nimeni nu trebuie să încurajeze ruperea logodnei, dar, în contextul prezentat mai sus, este singurul lucru bun care mai poate fi făcut. Fiecare trebuie să fie exersat înaintea lui Dumnezeu şi să înţeleagă bine voia Lui înainte de a curta pe cineva. În acest fel ar putea fi evitate multe dezamăgiri şi multe suferinţe, care succed ruperea unei logodne.

Lipsă de discreţie

Trebuie să menţionăm şi o altă necuviinţă larg răspândită astăzi: este vorba despre modul nefeminin şi neruşinat atunci când primul pas spre începerea unei relaţii este făcut de fată. O astfel de cutezanţă, care este o părăsire a locului rânduit de Dumnezeu, este nepotrivită pentru sensibilitatea unei inimi omeneşti drepte şi pentru o gândire spirituală. Ea este cu totul contrară cu „frumuseţea nepieritoare a unui duh blând şi liniştit, care este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu“ (1 Petru 3.3, 4), care este recomandat femeilor. Cele care manifestă o astfel de cutezanţă şi se grăbesc să aibă un soţ, adesea au de suferit pe termen lung. Femeia evlavioasă, care-L aşteaptă liniştită pe Domnul şi îşi varsă inima în rugăciune înaintea Lui, este cea care primeşte cele mai mari binecuvântări cu privire la alegerea partenerului şi în căsnicie, cât şi în toate lucrurile vieţii.

Dragostea adevărată este singurul motiv corect

Motivaţia pentru două inimi de a se uni trebuie să fie dragostea adevărată şi o afecţiune, pe care Dumnezeu o sădeşte în inimi. Acest lucru, împreună cu siguranţa cu privire la voia lui Dumnezeu, trebuie să reprezinte singurul motiv pentru căsătorie. Adesea motivele ascunse ale curtării şi ale căsătoriei sunt reprezentate de bunăstare, de rang, de avantaje pământeşti sau de frumuseţea feţei. Dar acestea nu pot produce nici dragostea reală, nici bucuria, nici pacea şi nici adevărata fericire în căsnicie. Dragostea este legătura desăvârşirii, este legătura care nu se rupe niciodată (Coloseni 3.14; 1 Corinteni 13.8). Numai dragostea adevărată, care îşi are sursa în Dumnezeu şi care este reînnoită şi înviorată prin hrănirea cu Cuvântul lui Dumnezeu şi cu apele liniştite ale prezenţei Sale, va putea rămâne în picioare atunci când stresul sau tensiunea valurilor şi talazurilor, care sunt inerente unui cămin, se vor ridica şi vor testa trăinicia vieţii de căsnicie.

Obiectivul oricărei perechi de îndrăgostiţi trebuie să fie întemeierea unui cămin, instituţie care este rânduită în mod divin pentru om şi pentru naţiune, şi trăirea în el pentru gloria lui Dumnezeu. Ce este mai binecuvântat decât a întemeia un cămin sub călăuzirea Domnului şi pentru El, un loc în care El este invitat să trăiască cu noi? Această atmosferă este într-adevăr, aşa cum am remarcat deja, ca „zilele cerurilor deasupra pământului“ (Deuteronom 11.21). Să ne ajute Domnul ca aceasta să fie partea fiecăruia!

Căminul creștin - Capitolul 3

Soţul şi soția

Relaţiile noastre de familie ar trebui să fie o expresie şi o reflectare a relaţiei noastre cereşti. Acest lucru se poate însă realiza numai prin puterea Duhului, pe care nu trebuie să-l întristăm. Astfel, în epistolele apostolului Pavel, Duhul Sfânt ne prezintă mai întâi adevărul deplin al relaţiilor noastre, al binecuvântărilor şi al poziţiei noastre cereşti. În continuare sunt prezentate detaliat relaţiile noastre pământeşti, precum şi responsabilitatea şi obligaţiile noastre.

Savurarea relaţiilor noastre cereşti

În măsura în care suntem familiarizaţi cu binecuvântările care rezultă din relaţiile noastre cereşti şi ne ţinem strâns de Hristos ca şi Cap, în aceeaşi măsură vom ocupa locul care ne revine în respectivele relaţii pământeşti. Cine nu savurează adevărurile cereşti, nu va lumina pe pământ pentru Domnul nici într-o familie creştină.

Capul unei familii creştine, care nu ştie să-şi ocupe locul său ca şi conducător al casei şi soţ, arată că nu ţine la Capul său care este sus şi nu savurează dragostea lui Hristos pentru Adunarea Sa. O soţie, care nu înţelege subordonarea Adunării faţă de Hristos şi nu savurează relaţiile ei binecuvântate în care se găseşte faţă de Hristos ca fiind o parte din Mireasa Sa, nu va putea realiza relaţia fericită cu soţul ei şi nu se va putea supune lui. Acelaşi lucru are valabilitate pentru poziţia părinţilor, copiilor, stăpânilor şi slujitorilor.

Să privim în această lumină cea mai importantă şi mai personală relaţie de familie, şi anume relaţia dintre un soţ şi o soţie, relaţia fundamentală în cadrul unei familii, de care depind toate celelalte relaţii. Aşa cum am amintit deja, ea este prima relaţie omenească, dar în acelaşi timp binecuvântată şi sfântă, pe care a dat-o Dumnezeu omenirii.

Să ne îndreptăm atenţia spre minunata epistolă adresată efesenilor, care prezintă pe larg poziţia noastră cerească şi pământească. Aici găsim învăţături divine şi complete referitoare la relaţia binecuvântată dintre soţ şi soţie. După o prezentare minunată a adevărului despre Hristos şi Adunarea Sa şi după prezentarea îndemnurilor referitoare la umblarea practică vrednică de chemarea noastră cerească, în capitolul 5, versetele 22 la 33 este prezentată această relaţie dintre soţ şi soţie în cadrul căsniciei având ca exemplu pe Hristos şi Adunarea.

„Soţiilor, supuneţi-vă soţilor voştri ca Domnului, pentru că soţul este capul soţiei, după cum şi Hristos este Cap al Adunării. El este Mântuitor al trupului. Dar, după cum Adunarea este supusă lui Hristos, aşa şi soţiile soţilor lor, în toate. Soţilor, iubiţi-vă soţiile, după cum şi Hristos a iubit Adunarea şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru ea... Astfel sunt datori şi soţii să-şi iubească soţiile, ca pe propriile trupuri. Cine îşi iubeşte soţia se iubeşte pe sine însuşi. Pentru că nimeni nu şi-a urât vreodată propria sa carne, ci o hrăneşte şi o îngrijeşte cu drag, ca şi Hristos Adunarea... Însă şi voi, fiecare, aşa să-şi iubească soţia, ca pe sine însuşi; şi soţia să se teamă de soţ.“

Cerinţe pentru o căsnicie binecuvântată

Versetele de mai sus nu conţin o listă completă a prescripţiilor pentru o căsnicie. Se amintesc numai punctele care se uită mai uşor de soţ şi de soţie, punctele în care greşesc amândoi cel mai adesea. Au fost scoase în relief cele mai importante caracteristici ale relaţiei lor reciproce, pentru ca legătura făcută de Dumnezeu să poată fi păstrată într-adevăr după gândurile Lui.

Poziţia femeii faţă de soţ trebuie să fie caracterizată de supunere faţă de capul pe care i l-a dat Dumnezeu, în timp ce purtarea de grijă a soţului faţă de soţia sa trebuie să fie caracterizată de dragoste. Aceste două puncte: dragostea soţului pentru soţia lui şi supunerea soţiei faţă

de soţul ei sunt cei doi stâlpi pe care se fondează pacea şi fericirea în căsnicie.

Dumnezeu cunoaşte inima omenească până în cele mai mici amănunte şi ştie foarte bine în ce puncte greşesc cel mai uşor soţii şi ce este contrar înclinaţiilor noastre naturale. De aceea, în înţelepciunea Sa, exprimă în propoziţii pregnante şi minunate tocmai ceea ce trebuie să respecte şi să facă fiecare partener în această relaţie binecuvântată.

Soţiile

Pentru o soţie adevărată este ceva natural să iubească. Această simpatie este adânc întipărită în inima ei. De aceea ea nu are nevoie de îndemnuri pentru a-şi iubi soţul. Ea poate însă să uite să-i fie supusă ca Domnului şi ar dori mai degrabă să ia în mână conducerea. Ca Eva odinioară, şi în zilele noastre multe soţii sunt înclinate să uite locul lor, să preia conducerea, iar prin aceasta să cadă în neascultare şi păcat. De aceea este necesar ca soţiilor să li se amintească să fie supuse soţilor, să se sfătuiască împreună cu ei şi să se supună lor ca şi cap.

Supusă „ca Domnului“

Supunerea soţiei faţă de soţul ei trebuie să fie o supunere „ca Domnului“. Aici, Domnul Isus este prezentat femeii ca Acela de la care soţul ei a primit autoritatea. Ea trebuie să vadă în spatele soţului ei pe Domnul, ca autoritate superioară coordonatoare în viaţa de familie. Femeia să se gândească la cuvintele că aşa cum „capul femeii este bărbatul“, tot aşa „Hristos este Capul oricărui bărbat“ (1 Corinteni 11.3). Hotărârile luate de soţul ei în faţa lui Dumnezeu sunt pentru ea expresia voii Domnului, iar ea ar trebui să-i dea ascultare cu bucurie şi de bunăvoie.

Supunerea soţiei nu trebuie să se orienteze după caracterul soţului ei. Poziţia ei poate fi un examen foarte greu, dacă este căsătorită cu un bărbat slab, nesocotit sau chiar necredincios.

Totuşi, obligaţia ei nu se orientează după înţelepciunea sau onoarea bărbatului, ci după voia Domnului. Orice fel de om ar fi soţul, el este soţul ei şi ea îl ascultă ca pe Domnul. Aceste cuvinte arată în acelaşi timp limitele supunerii ei. Dacă ascultarea soţiei faţă de soţul ei stă în contradicţie cu autoritatea supremă a Domnului Isus şi a voii Sale, atunci ea nu se mai poate supune. Ascultarea faţă de Domnul este peste ascultarea faţă de un om, chiar dacă aceasta atrage după sine durere.

În secolul al XXI-lea această supunere a femeii este văzută ca nepopulară şi demodată. Femeile cer libertate şi egalitate cu bărbaţii. Supunerea soţiei faţă de soţ este o poruncă foarte clară a lui Dumnezeu, iar soţia credincioasă este îndemnată să o împlinească. Dacă nu se respectă această poruncă divină, atunci nu poate să existe o viaţă de familie fericită şi binecuvântată. Neîmplinirea poruncilor lui Dumnezeu atrage după sine necaz şi distrugere, aşa cum se poate vedea astăzi în multe familii. Nu este vorba despre o dictatură a bărbatului sau despre o robie a femeii, ci este vorba despre ordinea şi voia lui Dumnezeu. Dacă o soţie preia conducerea într-o casă înjosindu-şi astfel soţul, ea se va simţi nefericită. Fără îndoială, va culege roadele amare ale unei vieţi nesupuse prin nesupunerea propriilor ei copii, care vor creşte în aceste condiţii de nesupunere faţă de poruncile Domnului.

Soţia ar trebui să se gândească necontenit că în această supunere a ei faţă de soţul ei este o imagine a supunerii Adunării faţă de Hristos, care este Capul Bisericii. Să mişte acest gând toate inimile şi să lumineze mai mult pentru Domnul în mijlocul familiilor lor în fiecare zi!

Soţii

Duhul Sfânt aminteşte în versetele citate anterior obligaţia supremă a soţului pentru menţinerea fericirii în viaţa de familie: dragostea faţă de soţia sa. El trebuie să o iubească, să îngrijească de ea, să o ocrotească la fel cum face Hristos cu Adunarea Sa. El o iubeşte, o hrăneşte şi o îngrijeşte. Dragostea măreaţă a lui Hristos pentru Adunarea Sa în trecut, în prezent şi în viitor să fie modelul pentru relaţiile dintre soţ faţă de soţia sa şi de asemenea purtarea Sa de grijă plină de dragoste faţă de Adunare.

În fiinţa bărbaţilor, în general, nu găsim atâta dragoste şi fineţe cum găsim în fiinţa femeii. Bărbatul este expus în munca sa zilnică la duritatea şi răceala unei lumi rele şi de aceea este în pericol de a deveni el însuşi dur şi neprietenos şi să-i lipsească preocuparea faţă de soţia şi familia sa. De aceea el trebuie să se străduiască mereu să îngrijească dragostea fierbinte faţă de soţia sa şi să se gândească să oglindească astfel dragostea lui Hristos pentru Adunarea Sa. Puterea Duhului Sfânt stă de partea noastră în această străduinţă, pentru a ne ridica peste lipsurile care se găsesc în firea omenească decăzută.

Autoritatea manifestată în dragoste

Unii soţi sunt încrezuţi având în vedere poziţia şi drepturile lor ca şi cap al familiei şi al soţiei lor. Ei îşi exercită autoritatea şi uită că dragostea ar trebui să fie elementul hotărâtor într-o familie. Soţul are autoritatea cu privire la hotărârile din viaţa de familie, dar tot timpul trebuie să aibă în vedere faptul că trebuie să o execute în dragoste şi în har. El trebuie să ia deciziile sale într-un mod plin de dragoste şi de gingăşie, cum este adecvat pentru un canal prin care curg hotărâri divine. Adevărata unitate în căsnicie constă într-un amestec echilibrat de autoritate şi simpatie. În felul acesta, autoritatea soţului va fi exprimată în dragoste, pe când ascultarea soţiei va fi încurajată prin simpatia şi stima faţă de soţul ei. Ferice de căminele unde domnesc dragostea şi supunerea!

Dragostea bilaterală a Domnului Isus – modelul nostru

Textul din Efeseni 5 îi arată bărbatului dragostea bilaterală a lui Hristos faţă de Adunare. Mai întâi, El S-a dat pentru Adunare. Apoi îngrijeşte de Mireasa Sa în chip minunat. Aceasta se arată în lucrarea Sa actuală de a o curăţa şi a o sfinţi prin apa Cuvântului Său. Soţul temător de Dumnezeu se va lăsa călăuzit de exemplul lui Hristos, cum El S-a jertfit pentru Adunare şi cum o îngrijeşte. Soţul va căuta într-o dragoste curată şi neprefăcută bunul mers al soţiei sale. În lucrurile de toate zilele, el va căuta să slujească soţiei sale, şi nu lui, şi se va îngriji mereu de bunul mers al soţiei sale. Fericirea soţiei, care s-a încredinţat lui cu toate nevoile ei pământeşti, trebuie să fie problema principală a soţului, care este supus voii Domnului.

Vreau să citez cuvintele frumoase ale unui scriitor creştin: „El o ajută în primul rând în viaţa ei duhovnicească, în exersarea adorării, în rugăciune şi în slujba practică. El îi înlesneşte munca în casă, preia povara responsabilităţii pe umerii săi. El o protejează de teamă şi griji, o mângâie în întristările ei şi o ajută în slăbiciunea ei. El nu trece cu vederea dovezile simpatiei ei ca răspuns la dragostea sa şi recunoaşte cu mulţumire în inimă calităţile ei, aşa cum sunt subliniate de Scriptură (Proverbe 31.28-29).“

Desigur, fiecare soţie temătoare de Dumnezeu ştie că ea îi este dată soţului ei ca un ajutor şi că trebuie să slujească nevoilor sale, aşa cum şi el îngrijeşte de bunăstarea ei. Ea se va gândi „cum să-i placă mai bine bărbatului ei“ (1 Corinteni 7.34), să-i fie un adevărat tovarăş de viaţă şi un ajutor potrivit în mod special în lucrarea Domnului. Dragostea se bucură când poate să slujească, pe când egoismul aşteaptă să fie servit. Când există o dragoste reciprocă adevărată, drepturile personale sunt puse pe loc secundar şi fiecare se gândeşte la celălalt.

Dată să fie cu bărbatul

Adam a fost conştient de faptul că Dumnezeu nu i-a dat-o pe Eva ca sclavă, ca slujitoare, ci ca ajutor potrivit, dată să fie cu el (Geneza 3.12). Aşa cum s-a spus deseori, Dumnezeu n-a făcut-o pe Eva din piciorul lui Adam, pentru a fi călcată de el în picioare sau ca să stea pe o treaptă mai inferioară decât el. Dar Dumnezeu nu a făcut-o nici din capul lui Adam, ca ea să stăpânească peste el şi să preia conducerea. Dumnezeu a creat-o pe Eva dintr-o coastă a lui Adam şi astfel a arătat că ea este pe aceeaşi treaptă cu el, sub braţul său, sprijinită de el, aproape de inima sa, pentru a fi iubită de el.

Dumnezeu a creat omul „parte bărbătească şi parte femeiască“ cu destinaţia de a stăpâni peste toată creaţia (Geneza 1.26-28). A fost intenţia lui Dumnezeu ca Eva să fie părtaşă cu Adam la această poziţie de stăpânire. Fiecare soţ duhovnicesc va privi pe soţia sa ca fiind una cu el în rangul şi postura sa şi va dori ca ea să fie cât mai mult posibil cu el. De asemenea, el îi va face cunoscute toate hotărârile şi secretele inimii lui.

Ca să nu fie împiedicate rugăciunile voastre

În 1 Petru 3.7 soţii sunt îndemnaţi să locuiască cu soţiile lor „după cunoştinţă“ „ca şi cu un vas mai slab, feminin, dându-le onoare ca fiind şi împreună-moştenitoare ale harului vieţii, spre a nu fi împiedicate rugăciunile voastre“. Relaţiile fericite dintre soţ şi soţie slujesc nu numai la pacea şi bucuria în familie, ci şi la ascultarea rugăciunilor comune ale soţilor, care sunt atât de importante pentru o căsnicie fericită şi un cămin creştin plin de bucurie. Dacă sunt sentimente amare între soţ şi soţie, atunci duhul se întristează, viaţa lor comună de rugăciune este deranjată, iar binecuvântările cereşti vor fi reţinute în dauna întregii familii.

La sfârşitul acestui capitol aş da fiecărui soţ şi fiecărei soţii creştine acest îndemn: „fiecare pentru celălalt şi amândoi pentru Dumnezeu.“ Daţi Domnului locul cuvenit în inima voastră şi fiecăruia dintre voi locul arătat în Scriptură şi trăiţi împreună spre onoarea Domnului şi spre propăşirea lucrării Sale, şi tuturor le va merge bine!

Căminul creștin - Capitolul 4

Familia şi capul ei

După ce ne-am ocupat de legătura dintre soţ şi soţie în căsnicie, ajungem acum la cercul lărgit al familiei. Cuvântul lui Dumnezeu cuprinde multe imagini ale vieţii de familie. Toate ne sunt date ca exemple şi ca învăţătură pentru noi, dar şi spre avertizarea şi atenţionarea noastră. Înainte de existenţa vieţii unui popor este viaţa de familie. Este de remarcat ce spaţiu larg ocupă în cartea Geneza viaţa de familie separată de lume, ca mărturie pentru Dumnezeul cel viu şi adevărat faţă de influenţa distrugătoare a închinării la idoli. În toate timpurile şi mai ales în timpurile de decădere şi de lepădare de Dumnezeu găsim familii credincioase care au stat de partea lui Dumnezeu. În întuneric, familia temătoare de Dumnezeu luminează în frumuseţea şi valoarea ei deosebită. Exemple demne de amintit sunt familiile lui Noe, Avraam, Iosua, Rut, Ana, Zaharia, Lois - bunica lui Timotei.

Porunca din Geneza 1

Fiecare pereche tânără, logodită, ar trebui să intre în căsnicie cu intenţia şi aşteptarea plină de bucurie să întemeieze o familie şi să crească copii pentru Domnul, dacă El le va dărui copii. Un cămin fără copii, cu bucuriile lor multiple, este un cămin incomplet. Binecuvântarea şi porunca lui Dumnezeu pentru prima pereche de oameni, Adam şi Eva, are şi azi valabilitate pentru fiecare soţ şi soţia sa, care păşesc împreună în căsnicie. „Dumnezeu i-a binecuvântat şi Dumnezeu le-a zis: Fiţi roditori şi înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul“ (Geneza 1.28). Acesta este planul lui Dumnezeu pentru fiecare bărbat şi femeie în postura lor înaltă şi sfântă de soţ şi soţie. Această dorinţă a lui Dumnezeu o găsim şi în Noul Testament: „Vreau deci ca cele mai tinere să se căsătorească, să aibă copii“ (1 Timotei 5.14).

Cineva s-a exprimat astfel: „Fiecare căsnicie, care de la început a plecat cu intenţia de a nu fonda o familie cu copii (în măsura în care starea de sănătate nu permite acest lucru), este contrară voii lui Dumnezeu.“ Calea pe care merge lumea astăzi în căsnicie este departe de Cuvântul lui Dumnezeu şi departe de a face voia Lui. Se iubeşte mai mult comoditatea şi plăcerile şi de aceea fiecare fuge de răspunderea şi obligaţiile faţă de viaţa de familie. Lipsa fricii de Dumnezeu în rândurile oamenilor duce la multiple păcate.

Creştinul nu are voie să se lase călăuzit de gândurile, părerile şi înţelepciunea lumii. El trebuie să se ghideze în toată viaţa lui, în cele mai mici amănunte, după directiva şi principiile Cuvântului lui Dumnezeu şi să meargă zi de zi pe calea lui în frica de Dumnezeu. Numai astfel va deveni înţelept (Proverbe 1.7). În viaţa de familie trebuie să mergem pe cale cu Domnul şi să-i atribuim locul care i Se cuvine, de Creator al vieţii. Dacă nu procedăm astfel, atunci Îi furăm lui Dumnezeu dreptul de conducere în viaţa noastră şi El nu Se poate arăta ca şi Conducător şi Creator.

În Psalmul 127.3 citim că fiii şi fiicele „sunt o moştenire de la Domnul“, iar în Proverbe 17.6 se spune: „copiii copiilor sunt cununa bătrânilor“. Copiii sunt o binecuvântare de la Dumnezeu. Să fie primiţi cu deplină mulţumire şi să fie crescuţi pentru Cel care i-a dat!

Fiindcă suntem la tema aceasta, să spunem câteva cuvinte despre legăturile conjugale. Căsnicia creştină, şi de fapt fiecare căsnicie, nu este un loc de destrăbălare. Instinctul sexual, care ni l-a dăruit Dumnezeu, trebuie să fie însoţit în căsnicie mereu de dragoste, stăpânire de sine şi atenţie reciprocă. În această relaţie, ca şi în toate celelalte legături, creştinul trebuie să lucreze cu înţelepciune şi să se păzească de orice exces, care poate avea urmări grave asupra trupului şi sufletului său. Există pericolul de a acţiona neînfrânat atât în acest domeniu, cât şi în altele. Plăcerile şi desfrâul nu au voie să preia conducerea şi să înlăture roadele Duhului Sfânt! Altfel, Duhul Sfânt s-ar întrista, iar viaţa duhovnicească, creşterea şi activitatea ar fi împiedicate.

Tu şi casa ta

Când ne preocupăm de familie, vedem că Dumnezeu l-a aşezat pe soţ şi tată în postura de cap atât al familiei, cât şi al soţiei sale şi că soţul şi casa lui formează o unitate bine închegată. Dacă citim Biblia, vedem că Dumnezeu arată întotdeauna pe bărbat împreună cu casa lui. Acesta este un drept binecuvântat, dar şi o mare răspundere.

„Tu şi casa ta“ este ordinea divină în toată Scriptura. Când Dumnezeu stătea în faţa distrugerii lumii prin potop, i-a spus lui Noe: „Intră în corabie tu şi toată casa ta, pentru că pe tine te-am văzut drept“ (Geneza 7.1). Când Dumnezeu i-a descoperit lui Avraam tot planul Său, a spus: „Pentru că l-am cunoscut că va porunci copiilor săi şi casei sale după el să ţină calea Domnului“ (Geneza 18.19).

La fel a fost şi cu Iacov, când a fost chemat de Dumnezeu să se suie la Betel; nu s-a gândit nicidecum să meargă singur, ci, din contră, citim: „Şi Iacov a zis casei sale şi tuturor celor care erau cu el: Scoateţi dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru şi curăţiţi-vă şi schimbaţi-vă hainele. Şi să ne ridicăm şi să ne suim la Betel“ (Geneza 35.2-3). Acelaşi principiu îl găsim şi în Exod 10.8-9. Când faraon a poruncit lui Moise şi Aaron să-şi lase copiii în Egipt, în timp ce ei vor merge în pustiu, ca să aducă jertfe Domnului, Moise a răspuns: „vom merge cu tinerii noştri şi cu bătrânii noştri, cu fiii noştri şi cu fiicele noastre“.

Acelaşi adevăr îl găsim şi în viaţa lui Iosua, când spune: „Eu şi casa mea vom sluji Domnului“ (Iosua 24.15). În 1 Samuel 3.11-13 vedem cum Dumnezeu îl face răspunzător pe Eli pentru răul care exista în casa lui. Dacă privim în Noul Testament, găsim acelaşi principiu. Lui Zacheu, Domnul Isus îi spune: „Astăzi a venit mântuirea în casa aceasta“ (Luca 19.9). În cazul lui Corneliu, solia adusă de Petru este: „îţi va vorbi cuvinte prin care vei fi mântuit tu şi toată casa ta“ (Fapte 11.14). La fel, cuvintele adresate temnicerului din Filipi ne arată acelaşi adevăr şi aceeaşi temelie: „Crede în Domnul Isus şi vei fi mântuit, tu şi casa ta“ (Fapte 16.31).

Privilegiu şi răspundere

Principiul exprimat în cuvintele „tu şi casa ta“ ne arată o mare binecuvântare şi un mare privilegiu. În cazul în care capul casei este salvat şi este un copil al lui Dumnezeu, atunci nu numai el stă într-o poziţie binecuvântată, ci şi întreaga sa familie, datorită relaţiei pe care o are cu el. Familia care nu este salvată, nu ocupă aceeaşi poziţie ca cel credincios din familie, dar ea se află în locul binecuvântării şi al privilegiului (a se compara cu 1 Corinteni 7.14). Deoarece voia şi plăcerea lui Dumnezeu este ca întreaga familie a credinciosului să fie mântuită, cel credincios din familie poate nădăjdui că Domnul va mântui pe toţi membri familiei sale. Ce mângâiere pentru creştini!

Cuvintele „tu şi casa ta“ ascund însă în sine şi o mare răspundere. Dacă eu Îi aparţin lui Dumnezeu, atunci Îi aparţine Lui şi întreaga mea familie, căci ea este o parte din mine. Deci sunt răspunzător să-L prezint casei mele corespunzător pe Dumnezeu şi să-i cresc pe copii pentru El. Copiii trebuie să crească pe calea Domnului, să umble pe cărări drepte, puşi deoparte pentru Domnul şi despărţiţi de această lume. Dacă este acceptat răul în casă şi familie, capul ei este răspunzător înaintea lui Dumnezeu pentru aceasta.

Dumnezeu Îşi conduce Casa Lui cu putere şi dreptate, dar nu lipseşte niciodată dragostea. Slujitorul Domnului trebuie să aibă întotdeauna înaintea sa exemplul Mântuitorului şi să-şi stăpânească în acelaşi mod casa lui. Dumnezeu a dat capului familiei o autoritate, iar capul este răspunzător faţă de Dumnezeu să o exercite în frica de Dumnezeu şi pentru slava Sa. Tatăl credincios trebuie să-L reprezinte pe Dumnezeu în familia sa. Pentru aceasta, el trebuie să caute mereu locul la picioarele Mântuitorului său, ca acolo, în părtăşie cu El, să înveţe cum să exercite autoritatea. O casă creştină trebuie să fie în toate lucrurile conform voii lui Dumnezeu, o mică reprezentare a Casei lui Dumnezeu. Numai printr-o dependenţă continuă faţă de Domnul şi printr-o umblare zilnică în părtăşia cu El, vom reuşi să fim exemple pentru casa noastră.

Eşec în familie

În multe familii şi cămine creştine se găsesc multă dezordine şi multe eşecuri din cauză că soţul şi tatăl nu şi-a ocupat într-un mod corect locul de cap al familiei şi nu recunoaşte răspunderea sa faţă de Dumnezeu în această privinţă. Dumnezeu aşteaptă în mod deosebit de la un tată să vegheze asupra familiei şi casei sale şi să păstreze ordinea după Cuvântul Său şi spre onoarea lui Dumnezeu. Nu trebuie să le permită copiilor să facă tot ce le place. Una din condiţiile de a fi un bătrân în Adunarea lui Dumnezeu este şi buna conducere a casei şi ţinerea copiilor în supunere (1 Timotei 3.4). Dumnezeu putea prevesti despre Avraam că va porunci copiilor şi întregii sale case să umble pe calea Domnului.

În unele familii se întâmplă ca soţia şi mama să-şi părăsească locul ei de supunere şi să preia conducerea în casă şi să conducă familia pe căi neplăcute Domnului. Oricât de tristă şi dificilă este o astfel de situaţie pentru familia respectivă, soţul şi tatăl nu este scutit de răspunderea sa înaintea lui Dumnezeu cu privire la calea pe care merge familia sa. Capitolele 2 şi 3 din Geneza ne arată în acest context un principiu important.

Mai întâi a fost creat Adam, apoi a fost făcută Eva, pentru a-i fi un ajutor potrivit, ca să fie cu el. Porunca de a nu mânca din pomul cunoştinţei binelui şi răului i-a fost dată lui Adam (Geneza 2.17). Mai târziu, satan a venit la Eva şi a reuşit să o ispitească pentru a lua şi a mânca din fructul oprit, ca apoi să-i dea şi soţului ei, care era cu ea (Geneza 3.6). La primul păcat al omenirii asistăm la o răsturnare a poruncilor lui Dumnezeu. În loc ca soţia să fie condusă de soţ, ea preia conducerea, dovedind neascultare faţă de Dumnezeu şi atrăgând şi pe soţul ei în păcat.

Foarte important este acum modul în care acţionează Dumnezeu faţă de neascultare şi nerespectarea poruncilor Lui: „Şi Domnul Dumnezeu a strigat pe om şi i-a zis: Unde eşti? ...Ai mâncat din pomul din care ţi-am poruncit să nu mănânci?“ (Geneza 3.9, 11).

Dumnezeu nu a întrebat-o pe Eva dacă a mâncat din pomul interzis, deşi ea a fost aceea care a mâncat prima. Nu, Dumnezeu l-a chemat pe Adam, capul, căruia i-a dat porunca de a nu mânca din acest pom şi l-a făcut răspunzător de încălcarea poruncilor Domnului.

Răspunsul lui Adam a fost foarte slab: „Femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine, ea mi-a dat din pom şi am mâncat.“ Dar Dumnezeu nu l-a scutit de răspunderea pe care a avut-o, pentru că Eva l-a condus în păcat. Din contră, Dumnezeu l-a învinovăţit pe Adam, că a ascultat de glasul soţiei sale şi că a mâncat în neascultare de porunca divină (Geneza 3.17). Desigur, şi Eva şi-a primit pedeapsa ei, dar vina principală l-a lovit pe Adam.

Principiul lui Dumnezeu nu s-a schimbat nici astăzi în legătură cu fiecare familie şi capul ei. O, de-ar fi aceasta o alarmă şi o avertizare de a cere har de la Domnul să putem corespunde responsabilităţii de cap al familiei spre onoarea lui Dumnezeu! De-ar fi cuvintele lui Iosua, dorinţa inimii fiecărui soţ şi tată: „Eu şi casa mea vom sluji Domnului“!

Căminul creștin - Capitolul 5

Tatăl

Am văzut bărbatul în poziţia, autoritatea şi răspunderea lui ca şi cap al casei sale. Acum vrem să-l privim mai îndeaproape în postura sa de tată în mijlocul familiei sale.

Ce cuvânt minunat: „tată“! El exprimă pentru copii dragoste, îndurare, milă, purtare de grijă veghetoare şi plină de gingăşie, precum şi o conducere înţeleaptă şi mustrare. Cuvântul acesta vorbeşte de nişte legături strânse, binecuvântate de familie, de intimitate şi simpatie între tată şi copil.

O imagine a Tatălui ceresc

Dumnezeul nostru din cer este Tatăl suprem. De la El trebuie să înveţe fiecare tată pământesc cum să se comporte în familie ca şi tată. Prin harul nemărginit al Domnului Isus, fiecare credincios este introdus în această legătură măreaţă şi strânsă cu Dumnezeu, încât Îl poate cunoaşte ca Tatăl său. Credinciosul a primit Duhul înfierii care strigă: „Ava, Tată!“

Numai savurând postura minunată de copii ai lui Dumnezeu şi punând în practică zi de zi această relaţie, vom putea reflecta în poziţia noastră de taţi ceva din felul de a fi al Tatălui ceresc. Numai când vedem „ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiţi copii ai lui Dumnezeu“ (1 Ioan 3.1), putem arăta această dragoste în relaţiile pământeşti cu copiii noştri.

În comuniune cu Tatăl nostru ceresc putem învăţa de la El. Putem recunoaşte căile Sale minunate în răbdare, har şi îndurare, în legătură cu o disciplinare plină de dragoste şi fidelitate faţă de noi, în ciuda faptului că deseori greşim. Simţim purtarea Sa de grijă pentru noi, iar din aceste experienţe învăţăm cum putem să fim adevăraţi taţi pentru copiii noştri. În zorii zilei putem veni la Tatăl nostru ceresc, ca să-i vedem faţa strălucitoare, plină de dragoste şi să-i aducem jertfele de mulţumire, inimile noastre înviorându-se ştiind că El este lângă noi în dragostea şi purtarea Sa de grijă părintească. Dacă ne-am pus încrederea în Tatăl nostru ceresc cu privire la toate necazurile şi greutăţile zilei, atunci vom putea să-i ascultăm cu dragoste şi cu o faţă plină de bucurie pe copiii noştri când au ceva pe inimă; atunci vom auzi din gura lor rostind cu gingăşie cuvântul „tată“ şi vom fi adevăraţi taţi pentru ei, reflectând ceva din sfinţenia, dragostea, pacea, dreptatea, harul, îndurarea şi mângâierea din inima de Tată a lui Dumnezeu. Numai astfel, felul de a fi al Tatălui ceresc şi dragostea Sa vor umple atmosfera de familie şi vor atinge la timpul lor fiecare inimă.

Supus lui Dumnezeu, Tatăl

Este posibil ca un tată pământesc să nu mai savureze dragostea Dumnezeului şi Tatălui său, să nu mai aibă comuniune cu El şi ca urmare a acestei stări să întristeze pe Duhul Sfânt. În această stare, cum ar mai putea oare să ocupe poziţia unui adevărat tată şi să reflecte lumina şi căldura dragostei divine în familia sa, dacă legătura lui la Tatăl ceresc, care este dragoste şi lumină, este blocată?

Inconsecvenţa unui tată creştin, care nu umblă în dreptate înaintea Tatălui său ceresc, nu doar va fi văzută de cei din familia sa, ci va fi simţită într-un mod foarte dezavantajos. Postura de tată în cadrul familiei sale i-a fost încredinţată direct de Dumnezeu şi El îi dă şi autoritatea necesară. Dar dacă el nu este supus Tatălui său ceresc, atunci acest fapt se va resimţi curând în familie şi cu greu şi puţin succes îşi va mai impune autoritatea părintească. Poate oare la un astfel de om, Dumnezeu să-i mai menţină autoritatea şi postura sa de tată, dacă el se împotriveşte autorităţii supreme divine? Ce gânduri serioase pentru orice tată! Numai prin supunere personală sub autoritatea lui Dumnezeu se poate exercita autoritatea; El a acordat-o tatălui.

De-ar da Domnul tuturor taţilor credincioşi mai multă dorinţă de a sta în locaşul cel sfânt şi de a se supune deplin Tatălui ceresc! Atunci vom putea să reflectăm în cercul familiei caracterul şi fiinţa lui Dumnezeu şi vom putea aplica autoritatea părintească cu o greutate şi o înţelepciune spirituală, care să fie spre proslăvirea Sa.

„Nu provocaţi pe copiii voştri“

„Voi, taţilor, nu-i provocaţi la mânie pe copiii voştri, ci creşteţi-i în disciplina şi sub mustrarea Domnului“ (Efeseni 6.4); „Taţilor, nu-i întărâtaţi pe copiii voştri, ca să nu fie descurajaţi“ (Coloseni 3.21). Aceste două versete sunt adresate din partea Duhului Sfânt direct tatălui creştin.

Într-un comentariu pe marginea acestor versete, W.Kelly a spus: „Această avertizare se adresează în primul rând tatălui (care cred că are mai multă nevoie de aceasta, decât mamele), dar fără îndoială este necesară pentru ambii părinţi. Mama nu este avertizată în acest mod, deoarece greşeala ei constă în a răsfăţa copilul. Nimic nu-l decepţionează mai mult pe copil decât reproşurile fără rost şi continue din partea unui părinte. Dacă un copil este pedepsit pe nedrept, se naşte în el o suspiciune care slăbeşte legătura dragostei şi respectul.“ Aici este vorba de două lucruri. Tatăl să nu provoace pe copii la mânie printr-o asprime exagerată sau printr-un comportament nedrept şi inconsecvent în exercitarea autorităţii sale aproape absolute ca şi tată. Taţii trebuie să-i întâmpine pe copii cu bunătatea şi blândeţea unei mame, dar pe de altă parte să nu neglijeze de a-şi creşte copiii în disciplina şi sub mustrarea Domnului. Aceste două laturi ale educaţiei sunt extrem de importante şi îi dau tatălui echilibrul necesar în comportamentul său; căci taţii pot fi pe de o parte prea severi, iar pe de altă parte, din comoditate, prea generoşi. Doar legătura dintre fermitate şi disciplină împletite cu bunătate şi dragoste ne arată caracterul adevăratului tată. Dacă cercetăm mai întâi prima parte a acestui îndemn, vedem că Duhul Sfânt ne arată că unui tată nu-i revine numai răspunderea de a exercita autoritatea în familie, ci şi felul cum trebuie să fie practicată aceasta. Chiar şi un tată credincios poate exercita aceasta în mod tiranic şi despotic. În purtarea Sa de grijă pentru copii, Dumnezeu ne îndeamnă: „taţilor, nu-i provocaţi la mânie pe copiii voştri“.

Copiii au o sensibilitate foarte fină. Taţii trebuie să ţină seama de simţămintele şi predispoziţiile copiilor. Deşi ei nu trebuie să fie delăsători în răspunderea lor faţă de Dumnezeu în educarea copiilor, trebuie să se gândească şi la slăbiciunile celor mici şi să nu le pună în spate mai mult decât pot ei să ducă. Altfel, copiii se vor descuraja sau vor fi provocaţi la replică. Cât de uşor se lasă copiii descurajaţi, mai ales când este vorba să-L urmeze pe Domnul Isus! Taţii au nevoie de multă înţelepciune şi chibzuinţă în orice acţiune cu copiii lor.

Menţinerea simpatiei

J.N.Darby a explicat în felul următor textul din Coloseni 3.21: „Tatăl trebuie să fie înzestrat cu fineţe şi bunătate faţă de copiii săi, ca să nu le piardă simpatia şi să-i păzească de a căuta fericirea în lume, fericire pe care le-o poate oferi cercul familial; acest cerc a fost oferit de

Dumnezeu ca un zid de protecţie pentru cei mici care cresc în slăbiciune.“

Este extrem de important să întreţinem simpatia şi intimitatea dintre copii şi părinţi, mai ales în perioada în care ei cresc şi sunt expuşi influenţei lumii sau când în anumite împrejurări trebuie să părăsească casa părintească, ca să nu apară o îndepărtare între inimile copiilor şi ale părinţilor. Deşi mustrarea nu are voie să se întrerupă niciodată din partea ambilor părinţi şi mai ales din partea tatălui, pe de altă parte părinţii trebuie să folosească orice ocazie, ca să-şi întâmpine copiii cu dragoste, pentru a le câştiga simpatia şi încrederea. Demonstrează-le prin fapte că-i iubeşti, dar în acelaşi timp ei trebuie să ştie să asculte şi să fie supuşi autorităţii părinteşti. Ambele aspecte sunt foarte importante.

Camarazi

Părinţii trebuie să fie ca nişte camarazi pentru copiii lor, în aşa fel încât ei să se simtă bine în cercul familiei şi să nu caute plăcerile acestei lumi. Acest lucru este foarte important în timpul acesta când mulţi tineri reclamă faptul că n-au găsit niciodată o camaraderie fericită în familie. Taţii trebuie să-şi încurajeze copiii, în aşa fel încât aceştia să li se adreseze lor cu orice problemă. Taţii trebuie să arate interes pentru problemele copiilor. Taţii trebuie să le explice băieţilor secretele şi funcţiile vieţii. Cunoştinţele necesare despre problemele sexuale trebuie să fie comunicate de tată şi nu să se afle despre ele pe stradă. Taţilor, nu neglijaţi această obligaţie importantă faţă de fiii voştri! Dacă explicaţiile nu vin de la voi, vor veni în mod sigur de pe stradă în termeni vulgari, dar spre amărăciunea voastră. La fel să facă mamele cu fiicele, deoarece se spune că „avertizarea la timp înseamnă înarmare la timp“.

Ambii părinţi trebuie să-şi ţină prin har inima tânără, ei trebuie să fie copii cu copiii lor, ca să poată recepţiona gândurile lor şi să ia parte la bucuriile sănătoase şi la cerinţele tinereţii. Dacă se procedează astfel, atunci nimic nu-i va atrage pe copii în lume din cercul familiei. Ei vor găsi acasă atâtea bucurii, încât sunt satisfăcuţi. Părinţii să nu neglijeze să-i implice pe copiii lor în preocupări şi jocuri sănătoase, să-i atragă la lucru practic în casă şi în jurul casei, căci mâinile delăsătoare sunt unelte bune ale lui satan. Există multiple posibilităţi de a face bucurie copiilor acasă şi astfel ei vor creşte cu un deosebit ataşament faţă de casă şi familie.

Atragere sau respingere

Părinţii care au câştigat în felul acesta simpatia şi încrederea deplină a copiilor, vor vedea la aceştia interesul de a reacţiona pozitiv la îndemnuri şi mustrări, şi vor asculta de bunăvoie citirea şi explicarea adevărului dumnezeiesc. Copiii vor asculta cu bucurie, deoarece cunosc înţelepciunea, dragostea, ataşamentul părinţilor lor.

Pe de altă parte sunt taţi care domnesc peste copiii lor cu un duh de lege dur, iar adevărul dumnezeiesc îl pun pe ei ca un jug de fier. Un astfel de comportament îi va îndepărta pe copii de părinţi, şi ei vor deveni respingători şi împotrivitori în inimile lor faţă de Cuvântul lui Dumnezeu. Aici este unul din motivele pentru care mulţi copii, în mod deosebit fii, ai unor creştini fideli, mărturisesc când sunt mari o împotrivire şi dușmănie faţă de tot ce numesc ei religios. Inima copiilor – ca de altfel a tuturor oamenilor – trebuie să fie atrasă şi câştigată de adevărul dumnezeiesc, care va produce o schimbare totală în inima şi cugetul respectiv. O lucrare care atinge numai cugetul, dar inima rămâne nepăsătoare, nu este suficientă. Dacă ţinem adevărul în dragoste (Efeseni 4.15), atunci puterea Duhului Sfânt le va atinge pe amândouă.

Un slujitor credincios al Domnului a fost nevoit cândva să-şi pedepsească băiatul. La fiecare lovitură a nuielei, copilul se strângea şi mai tare de tatăl său, care până la urmă s-a văzut nevoit să arunce nuiaua amintindu-şi de cuvântul: „Mai bine să caute tăria Mea; să facă pace cu Mine“ (Isaia 27.5). Acel tată câştigase inima şi încrederea copilului cu mult înainte de a-l pedepsi. Din cauza aceasta, inima băiatului simţea mai dureros loviturile decât trupul său, deoarece putea vedea pe faţa tatălui său întristarea şi durerea de a recurge la astfel de sancţiuni. Urmarea a fost că pedeapsa şi-a atins scopul lovind direct inima şi cugetul fiului, producându-se rodul dătător de pace al dreptăţii, încât tatăl a fost nevoit să arunce nuiaua. O altă urmare a acestei acţiuni de îndreptare făcută în dragoste a fost că fiul s-a alipit mai mult de tatăl său, în loc să se simtă respins şi înstrăinat. Ce lecţie plină de învăţătură pentru toţi taţii creştini!

Disciplină şi mustrare

Dacă cercetăm îndemnurile adresate taţilor în cea de-a doua parte a versetului din Efeseni 6.4, găsim modul în care trebuie crescuţi copiii: „creşteţi-i în disciplina şi sub mustrarea Domnului“. A fost deja amintit faptul că un copil într-o casă creştină ocupă un loc al binecuvântării şi al privilegiului, despărţit de lumea, al cărei stăpân este satan. Un tată credincios trebuie să fie conştient de postura privilegiată pe care o au copiii săi şi să-i crească în disciplina şi sub mustrarea Domnului. Poziţia creştină trebuie să determine educaţia pe care o acordă tatăl copiilor săi. Creştinul îşi tratează copiii ca pe unii, pe care îi creşte pentru Domnul, şi îi educă, cum i-ar educa Însuşi Dumnezeu. Noi înşine nu-i putem face potriviţi pe copiii noştri pentru cer şi nici să-i ducem acolo, dar prin credinţă putem să-i creştem pentru cer, iar Dumnezeul nostru va da har şi binecuvântare în această lucrare de creştere.

Cuvântul „disciplină“ înseamnă în textele de bază: „îngrijire, sfătuire, pedepsire“. Aceasta ne îndreaptă spre „hrănire, creştere, exercitare disciplină, pregătire“. Toate aceste expresii sunt cuprinse în acest cuvânt şi astfel taţii sunt îndemnaţi (inclusiv mamele) să dea copiilor lor hrana cea bună, să-i educe, să-i crească în disciplina şi sub mustrarea Domnului.

Dacă în prima parte a versetului din Efeseni 6.4 taţii sunt avertizaţi să nu lucreze cu asprime şi severitate prea mare faţă de copiii lor, în a doua parte a versetului li se prezintă responsabilitatea lor de a-şi creşte copiii în disciplină, sub mustrare serioasă şi învăţătura Domnului. În acest mod se evită cealaltă extremă de a lăsa copiii de capul lor şi să facă ce vor ei. Tatăl este răspunzător pentru toţi copiii săi, ca să-i educe în cercetarea căilor Domnului, să hrănească inima lor cu Cuvântul preţios al lui Dumnezeu, să sădească în conştiinţa lor disciplina şi mustrarea Domnului. Pentru aceasta, copiii trebuie să înveţe calea Domnului trasată pentru noi şi că vor fi pedepsiţi dacă nu vor asculta de poruncile Domnului şi ale părinţilor.

Hrana potrivită pentru inimile lor

Ce bine este dacă inimile şi mintea copiilor sunt umplute cu adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu! Este foarte preţios să-i învăţăm chiar şi pe copiii neîntorşi la Dumnezeu din scrierile Sfintei Scripturi şi să le oferim cunoştinţe de bază ale Cuvântului lui Dumnezeu. Este ca şi o acumulare cantitativă de materiale inflamabile, la care ajunge o scânteie şi dă naştere unui foc imens. Pavel putea să-i scrie tânărului Timotei în 1 Timotei 4.6: „hrănit cu cuvintele credinţei şi ale bunei învăţături pe care ai urmat-o îndeaproape“. Timotei cunoştea de copil Sfintele

Scripturi care puteau să-l facă înţelept spre mântuire prin credinţa, care este în Hristos Isus (2 Timotei 3.15). Tatăl său era grec şi probabil nemântuit. Dar bunica şi mama lui l-au învăţat de copil adevărurile preţioase ale Sfintelor Scripturi. Mamele joacă un rol foarte important în învăţarea celor mici din Cuvântul lui Dumnezeu. Dar, în acest capitol vrem să ne ocupăm de răspunderea tatălui în educarea şi zidirea copiilor săi.

În Israel au fost date taţilor porunci foarte concrete şi serioase în direcţia aceasta (a se vedea Deuteronom 6.6-9 şi 11.18-21): „Şi aceste cuvinte, pe care ţi le poruncesc astăzi, să fie în inima ta. Şi să le întipăreşti în fiii tăi şi să vorbeşti despre ele când şezi în casa ta şi când mergi pe drum şi când te culci şi când te scoli. Şi să le legi ca semn pe mâna ta şi să-ţi fie ca fruntare între ochii tăi. Şi să le scrii pe uşorii casei tale şi pe porţile tale.“

Ce imagine plăcută a unei case consacrate Domnului! Capul familiei păstrează cuvintele lui Dumnezeu în inimă şi le are tot timpul în faţa ochilor săi. El le întipăreşte în inima copiilor săi şi face din Cuvântul lui Dumnezeu un subiect de discuţie în casa sa şi îl pune ca o mărturie scrisă pe uşile casei sale. Dacă părinţii vor ca Cuvântul lui Dumnezeu să fie preţuit de copiii lor, atunci ei trebuie să fie primii în această preţuire şi Cuvântul să aibă un loc deosebit în inima lor, astfel încât copiii să vadă că acest Cuvânt este preţios pentru părinţii lor. Este bine să trimitem copiii la şcoala duminicală şi să fie învăţaţi din Cuvântul lui Dumnezeu, dar aceasta nu-i scuteşte cu nimic pe părinţi de responsabilitatea de a-i învăţa pe copiii lor din Biblie.

Interesele duhovniceşti stau în prim-plan

Unii părinţi se lasă corupţi de interesele lor profesionale sau materiale şi din această cauză au puţin timp sau chiar deloc pentru citirea şi cugetarea asupra Cuvântului lui Dumnezeu, spre folosul spiritual al lor şi al copiilor lor. Astfel se naşte în copii impresia, că lucrurile materiale au prioritate, iar lucrurile duhovniceşti nu au prea mare valoare pentru ei. Mai este oare de mirare dacă un astfel de copil are concepţii lumeşti în educaţia sa şi nu are interes pentru Cuvântul lui Dumnezeu? Creştinii pot să fie atât de preocupaţi cu cerinţele materiale ale copiilor şi cu avansarea lor în lume, încât să neglijeze marea nevoie a sufletelor micuţe după Cuvântul lui Dumnezeu şi să aibă puţin sau să nu aibă deloc timp să vorbească împreună cu ei despre lucrurile spirituale. Aceasta nu este o educare şi o creştere în frica de Dumnezeu.

Învăţarea copiilor din Cuvântul lui Dumnezeu şi supravegherea asupra nevoilor lor spirituale este una din cele mai importante lucrări ale oricărui tată. Tocmai în acest punct critic se greşeşte adesea. Ce trist! Taţii trebuie să-şi ia timp pentru citirea Cuvântului lui Dumnezeu cu copiii, să se roage cu ei şi să le predea lecţii duhovniceşti teoretice şi practice din viaţa lor. Trebuie să fim gata oricând să slujim sufletului copiilor prin Cuvântul lui Dumnezeu potrivit cu starea lor şi la momentul potrivit. Dacă dorim ca ei să fie mântuiţi şi să crească în cunoaşterea Domnului Isus Hristos, atunci trebuie să ne facem partea şi să-i hrănim cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Se poate întâmpla ca un tată să propovăduiască altor oameni Cuvântul lui Dumnezeu, să fie trup şi suflet pentru această lucrare, dar să neglijeze atribuţiile sale cele mai importante de a hrăni pe soţia şi copiii săi cu Cuvântul lui Dumnezeu şi să îngrijească de ei. Slujba pentru Domnul începe în cercul familiei. Trebuie să fim atenţi, ca nu cumva să păzim via altora şi să neglijăm păzirea viei personale (Cântarea Cântărilor 1.6).

Altarul familiei

Fiecare tată care este un credincios conştient, trebuie să aibă un altar al familiei în casa sa, unde zilnic îi strânge pe toţi ai casei la citirea Bibliei şi la rugăciune, dacă este posibil chiar şi pentru cântarea unei cântări duhovniceşti. Aceasta este răspunderea tatălui în calitatea sa de preot al casei sale. Dacă tatăl nu este prezent, atunci această slujbă să o preia mama. Părinţi, nu neglijaţi slujba aceasta în familie; nimic să nu vă reţină de la ea! Voi nu puteţi să vă creşteţi copiii pentru Domnul şi în frica de Dumnezeu fără acest altar al familiei. Nu este suficient ca voi să citiţi Biblia, iar copiii voştri s-o facă separat. Voi trebuie să citiţi Cuvântul lui Dumnezeu şi să vă rugaţi împreună cu copiii voştri. Copiii doresc să aibă o mărturie vizuală şi auditivă cum şi ce vă rugaţi. Copiii trebuie să audă glasul vostru cum insistaţi pentru mântuirea sufletelor lor în faţa tronului de har. Cineva a spus: „Amintirea neştearsă a rugăciunii tatălui este o ancoră de nădejde în marile primejdii.“

Îngenuncheaţi împreună şi cereţi binecuvântarea Domnului peste familia voastră şi peste fiecare în parte şi mulţumiţi-i pentru toate binecuvântările şi binefacerile Sale de care aţi avut parte în cercul vostru familial! În Ieremia 10.25 găsim un cuvânt foarte important: Dumnezeu aşteaptă ca nu doar fiecare în parte să cheme Numele Său, ci aşteaptă acest lucru de la familie. Profetul spune: „Varsă-Ţi furia asupra naţiunilor care nu Te cunosc şi asupra familiilor care nu cheamă Numele Tău.“ Dragă tată credincios, a trebuit să se verse această mânie şi peste familia ta? Chemi tu cu întreaga familie Numele Domnului? Un frate bătrân a spus: „O familie fără rugăciune este ca o casă fără acoperiş, fără ocrotire contra furtunii“ şi „rugăciunea familială pune un zăvor la uşă, ca peste noapte să nu intre nicio primejdie, iar dimineaţa o deschide pentru a intra îndurarea Domnului“.

Un evanghelist care vizitează penitenciare a spus: „Cel mai greu se şterg din memoria unui fiu decăzut şi uşuratic, rugăciunile, textele biblice şi cântările care le-a auzit în tinereţea lui în casa părintească.“

Căminul creștin - Capitolul 6

Un fiu decăzut, reabilitat

Un tată avea un fiu încăpăţânat, foarte greu de cârmuit, care devenise chiar o primejdie pentru viaţa membrilor familiei. După ce toate încercările prin dragoste, prin răsplătire cu bine, prin asprime, prin forţă au eşuat şi n-au dus la schimbarea concepţiei sale, tatăl a hotărât să-l dea la o şcoală de corecţie. A luat legătura cu directorul şcolii care era un credincios adevărat şi i-a mărturisit necazul său.

Acest director a fost dispus să-l primească pe băiat. Înainte de a lua decizia finală, a întrebat: „Spuneţi că aţi încercat totul, dar fără rezultat. Aş dori acum să ştiu dacă aţi încercat să vă rugaţi împreună cu el.“ - „Nu“, a răspuns tatăl mirat, „la aceasta nu m-am gândit.“ - „Atunci, mai întâi trebuie să mergeţi acasă“, a spus directorul, „şi să vă rugaţi cu el. Eu consider că nu-l pot lua aici şi nu pot să fac nimic, dacă puterea rugăciunii nu a fost experimentată în casa părintească în prezenţa sa.“ Tatăl a spus că nu are îndrăzneala să se roage în faţa familiei şi nici să ridice un altar de familie. Atunci directorul l-a sfătuit să meargă acasă, să-şi strângă familia la ora 21, să citească un capitol din Biblie şi să se roage împreună cu toată familia. A promis că şi el împreună cu soţia se vor ruga la aceeaşi oră pentru toţi şi în mod deosebit pentru Augustin, fiul decăzut.

După ce tatăl s-a întors acasă, i-a istorisit soţiei sale discuţia avută cu directorul. Aceasta i-a spus că şi ea este de părere că nu şi-au îndeplinit datoria în acest sens. Ea şi-a îndemnat soţul să nu tărăgăneze nicio clipă cu această răspundere faţă de membri familiei sale, ci să înceapă chiar în acea seară cu altarul de familie.

Soţia s-a străduit să termine lucrul până la acea oră. După cină, mama a propus copiilor să pregătească porumb prăjit lăsând această lucrare în seama lui Augustin. El făcea cu plăcere această lucrare. Mama a procedat în felul acesta, ca el să rămână acasă şi să nu plece, cum făcea de obicei. Apoi mama le-a cerut copiilor să se spele şi la ora 21 să vină în sufragerie pentru o surpriză specială.

Biblia a fost adusă şi pusă pe masă. Tatăl nu putea să-şi ascundă emoţiile. El a mărturisit în faţa familiei întristarea sa că până acum a neglijat datoria sa pentru binele spiritual al copiilor săi. Din acea seară a spus că vrea să facă cu ajutorul lui Dumnezeu un început nou şi astfel să coboare în casa lor din nou bucuria şi dragostea divină. Apoi a citit un capitol din Biblie şi a îngenuncheat pentru rugăciune. Soţia şi copiii au îngenuncheat cu el, cu excepţia lui Augustin. El a rămas pe un scaun cu faţa întunecoasă şi foarte supărat. Din când în când privea spre uşă hotărând ca la un moment prielnic să fugă afară. Sărmanul tată nu-şi găsea cuvintele, ca să-şi exprime sentimentele sale agitate. În acel moment şi-a amintit că directorul credincios şi soţia sa îl susţineau în rugăciune în acele clipe, iar limba sa a fost dezlegată şi a rostit o rugăciune din toată inima.

La sfârşitul rugăciunii s-a rugat în mod deosebit şi mişcător pentru Augustin, fiul său rătăcit, precum şi ca voinţa sa împotrivitoare să fie supusă lui Hristos. Atunci Augustin a sărit de pe scaun, s-a aruncat la gâtul tatălui şi plângând a spus: „Roagă-te mai departe, tată, roagă-te pentru mine! Eu am încercat să mă rog lui Dumnezeu să mă schimbe, dar singur nu pot. Acum ştiu că mă va asculta, dacă tu te vei ruga mai departe cu mine.“

Toată familia s-a ridicat de pe genunchi zguduită şi cu obrajii plini de lacrimi. Cele două fete mai mari au mărturisit tatălui că ele s-au rugat adesea împreună, dar aceasta a fost cea mai fericită clipă din viaţa lor. Augustin a fost schimbat complet. A predat tatălui său puşca încărcată, cu care îngrozise în acea zi toată familia, mărturisind că a văzut că nu a procedat bine şi de acum înainte nu mai vrea să aducă supărare şi ruşine asupra familiei. Şi-a cerut iertare întregii familii în convingerea că, dacă ei îl vor ierta, va fi iertat şi de Domnul Isus.

Ce exemplu convingător este acesta pentru eficienţa şi puterea transformatoare a rugăciunii în familie! O, de-ar fi această întâmplare adevărată o binecuvântare pentru multe familii, copii şi părinţi!

Felurită hrană

Hrana pentru sufletele copiilor nu constă exclusiv din Cuvântul lui Dumnezeu, deşi acesta trebuie să ocupe locul întâi în toate. J.A. von Posek a spus: „Inima şi mintea copiilor au nevoie mereu de schimbări. Aceasta este în natura lor. Nu putem să venim mereu la ei numai cu lecţii şi prevederi din Biblie. Lor le trebuie: - diversitate în lectură,

- diversitate în prietenie şi mediu,- diversitate în preocupări,- diversitate în distracţie şi relaxare.

Unii părinţi sunt dezamăgiţi că nu se arată la copiii lor roadele sperate şi cerute în rugăciune ale educaţiei lor în credincioşie. Motivul poate consta într-o lipsă de înţelepciune la părinţi, că nu au ţinut seama de nevoile fireşti ale tinerilor după diversitate.

Părinţii trebuie să aibă în vedere întotdeauna că orice diversitate nu trebuie să treacă peste graniţele normale, creştine sau chiar să trezească în copii dragostea faţă de lume. Cărţi despre frumuseţea naturii, întâmplări adevărate, biografii ale diferiţilor credincioşi oferă hrană sănătoasă pentru mintea copiilor. Să ne ocrotim copiii de influenţa rea a cărţilor care tratează raţionalismul cu tendinţă de împotrivire faţă de Biblie.“

Pedepsirea neascultării

„Pentru că Domnul îl disciplinează pe acela pe care-l iubeşte şi biciuieşte pe orice fiu pe care-l primeşte. Răbdaţi disciplinarea, Dumnezeu Se poartă cu voi ca faţă de nişte fii; deoarece, care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl?“ (Evrei 12.6-7). „Eu îi voi fi tată şi el Îmi va fi fiu. Dacă va face nelegiuire, îl voi mustra cu nuiaua omenească şi cu loviturile fiilor oamenilor“ (2 Samuel 7.14).

Acesta este modul de lucru al Tatălui nostru ceresc cu noi, copiii Săi. El „bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primeşte“. El ne duce pe căile Sale morale de conducere, iar ceea ce semănăm, aceea vom culege (Galateni 6.7-8).

Dacă suntem neascultători, atunci trebuie să suferim şi să învăţăm prin aceasta că neascultarea aduce roade amare. Dacă suntem ascultători, vom secera roadele binecuvântate ale ascultării şi vom afla că aceasta este întotdeauna calea cea mai bună. Când suntem neascultători, vom vedea căile Lui de conducere cu noi, dar şi modul Său de a acţiona în har, dragoste şi îndelungă răbdare faţă de noi, mai ales atunci când ne smerim. Dumnezeu ne arată dragostea la timpul potrivit, dar şi mustrarea Sa la timpul potrivit.

Din acţiunile Tatălui ceresc putem să învăţăm cum să procedăm cu copiii noştri. Pentru neascultare trebuie să-i mustrăm şi să le arătăm prin diferite pedepse că sunt copiii noştri, că îi iubim şi le vrem binele. „Dar, dacă sunteţi fără disciplinare, de care toţi au avut parte, atunci sunteţi nelegitimi, şi nu fii“ (Evrei 12.8). Ca părinţi, trebuie să ne mustrăm copiii, dar aceasta să se facă cu har şi cu dragoste. Numai aşa vor învăţa binecuvântările ascultării, iar pe de altă parte vor vedea suferinţele şi necazurile care se nasc din neascultare.

Mustrarea şi pedeapsa nu trebuie exercitate întotdeauna cu nuiaua, deşi această formă de pedeapsă este de multe ori necesară. Există multe alte posibilităţi de a pedepsi neascultarea. De exemplu li se interzic copiilor pentru o anumită perioadă de timp anumite privilegii sau pot fi implicaţi în lucrări care nu le plac etc. Părinţii vor observa curând în ce mod pot să promoveze cel mai bine ascultarea la copiii lor. Copiii reacţionează foarte diferit şi din această cauză nu pot fi trataţi după un şablon. Fiecare temperament necesită o tratare corespunzătoare. Unii copii se lasă educaţi cu blândeţe, la alţii este necesară o singură apostrofare serioasă, pe când alţii necesită din timp în timp câte o pedeapsă mai mare sau mai mică. Dacă cineva crede că folosirea nuielei este o „metodă învechită“, necreştină, care nu poate fi pusă de acord cu harul în care ne aflăm, atunci această persoană ar trebui să citească următoarele versete din cartea plină de înţelepciune a lui Solomon şi să cugete asupra lor: „Cine cruţă nuiaua urăşte pe fiul său, dar cine îl iubeşte stăruie în disciplinarea lui“ Proverbe 13.24); „Cercetează-l pe fiul tău cât timp este speranţă, şi nu ţine seama de plânsetul lui“ (Proverbe 19.18); „Nebunia este lipită de inima copilului; nuiaua disciplinei o va îndepărta de la el“ (Proverbe 22.15); „Nu cruţa copilul de corectare, pentru că, dacă-l vei bate cu nuiaua, nu va muri. Îl vei bate cu nuiaua, dar îi vei elibera sufletul din Locuinţa morţilor“ (Proverbe 23.13-14); „Nuiaua şi mustrarea dau înţelepciune... Corectează-ţi fiul, şi el îţi va da

odihnă şi va oferi desfătări sufletului tău“ (Proverbe 29.15, 17).

Astfel de cuvinte sănătoase sunt cuvinte înţelepte pentru părinţii tuturor timpurilor. Dacă vor fi respectate, va fi ferice, dacă nu sunt respectate, sunt profeţite urmări grave.

Nuiaua mânuită în dragoste

Cineva a spus foarte bine: „Copilul trebuie să simtă dragostea sub loviturile nuielei. Copiii observă foarte repede şi simt în inima lor dacă nuiaua dirijată de mâna tatălui este condusă de dragoste, mânie sau supărare. Dacă exercităm pedeapsa cu supărare, nu o să avem izbândă şi nu o să vedem nicio îmbunătăţire a situaţiei. Mânia provoacă mânie. «Taţilor, nu-i întărâtaţi pe copiii voştri, ca să nu fie descurajaţi.» În astfel de cazuri, fiecare lovitură de nuia va îndepărta inima copilului, în loc să o apropie mai intim de părinţi.

Cât de necesar este deci pentru fiecare părinte înainte de a-şi bate copiii să ridice ochii spre Dumnezeu, pentru a-L ruga să-i dea o inimă plină de dragoste, har şi înţelepciune pentru mustrarea respectivă. El, care «dă tuturor cu dărnicie şi nu reproşează», poate să conducă mâna tatălui prin Duhul Său de dragoste şi chibzuinţă când aplică nuiaua amară a mustrării.“

Eşecul lui David

În scurta expunere a Duhului lui Dumnezeu despre eşecul lui David cu privire la educaţia fiului său Adonia găsim o avertizare pentru toţi părinţii. În 1 Împăraţi 1.6, citim: „Şi tatăl său (David) nu-l mustrase niciodată, zicând: «Pentru ce ai făcut aşa?»“ Acest eşec al lui David, de a nu-l mustra pe fiul său Adonia, este amintit în Cuvântul lui Dumnezeu în legătură cu protestul lui Adonia împotriva planului şi voii lui Dumnezeu clar descoperite, când acesta a spus: „Eu voi fi împărat“, când s-a apropiat moartea tatălui său. Cu multă vreme înainte, Dumnezeu Şi-a destăinuit intenţia de a-l pune pe Solomon ca urmaş al lui David pe tron. Acţiunea lui Adonia de a se face pe sine împărat a fost un act serios de răzvrătire contra lui Dumnezeu.

Dumnezeu ne-a arătat ambele laturi: îngâmfarea şi împotrivirea lui Adonia contra voii lui Dumnezeu şi eşecul lui David în educaţia lui Adonia de a-l mustra în copilărie şi tinereţe. Nu vrea oare Dumnezeu prin această întâmplare să avertizeze pe toţi părinţii unde duce delăsarea în domeniul educaţiei? Împotrivirea şi îngâmfarea lui Adonia au fost tocmai urmarea eşecului lui David ca tată.

Acest fiu se pare că a fost preferatul casei părinteşti – o primejdie atât pentru tată, cât şi pentru copil (a se vedea şi lipsa de binecuvântări din casa lui Isaac din acelaşi motiv: Geneza 25.28 şi capitolul 27). David s-a purtat prea moale şi prea fin faţă de copilul său şi l-a lăsat în voia sa personală. El nu l-a mustrat niciodată, iar acum trebuia să culeagă roadele amare ale neglijenţei şi să fie întristat din această cauză. Fiul va întrista continuu pe părinţi, dacă ei, la vremea potrivită, nu l-au întristat niciodată. David avea mare vină în dragostea sa egoistă faţă de fiul său. Dacă îl întrista pe fiul său, era spre binele propriu al acestuia şi i-ar fi arătat o mai mare dragoste părintească, decât prin faptul că a fost mereu gingaş şi blând cu el şi a suportat voinţa proprie a fiului său. Eşecul de ani de zile acasă apare acum la iveală. Toate aceste lucruri sunt scrise pentru învăţătura noastră şi spre binele nostru.

Cineva s-a exprimat remarcabil: „Părinţii care nu ştiu să-şi conducă bine copiii, în decursul anilor vor fi ei conduşi de copiii lor, căci cineva trebuie să aibă conducerea.“

Cineva a scris: „O delăsare sau chiar o renunţare la mustrare din partea părinţilor duce pe copil la neascultare. Având în vedere acest pericol foarte răspândit, toate celelalte mijloace de educaţie sunt doar o slabă încercare de a opri nenorocirea care se apropie.“

„Este de mult dovedit că părinţii care nu sunt întotdeauna numai buni faţă de copiii lor, ci îi educă şi în ascultare strictă şi în supunere sub autoritatea părintească, vor fi mai mult iubiţi şi apreciaţi de copiii lor. În schimb, părinţii care sunt prea indulgenţi, vor culege roade de la copiii lor cum ar fi: nemulţumire, dispreţ şi independenţă.“

Ar mai fi de amintit că expunerea noastră despre pedepsirea neascultării se adresează tatălui, pe umerii căruia stă răspunderea mare în casă, dar şi mamei, care acţionează în armonie cu tatăl şi trebuie să menţină mustrarea.

Căminul creștin - Capitolul 7

Mama

În Cuvântul lui Dumnezeu nu găsim îndemnuri sau porunci adresate direct mamelor, dar sunt amintite multe mame şi multe exemple, care slujesc spre învăţătură în dreptate şi evlavie. Din aceste exemple şi din observaţiile şi constatările noastre zilnice, observăm că mamele ocupă un loc foarte important în casă şi au o influenţă majoră în educarea copiilor. Mamele au o mare putere de formare fie spre binele, fie spre răul copiilor, care cresc sub influenţa şi purtarea lor de grijă.

Mama îi educă pe copii, ca să aibă un comportament moral, pe când tatăl are mai mult influenţă asupra copiilor cu privire la comportamentul şi starea lor în societate. Aceasta este explicaţia cuvintelor des întâlnite în cărţile istorice ale Bibliei: „Numele mamei sale era.“, când ne sunt prezentaţi împăraţii lui Israel şi ai lui Iuda. Istoria acestor împăraţi dovedeşte că mamele lor au exercitat o putere morală mare prin influenţa lor, fie spre bine, fie spre rău. Vedem cât de important este ca o mamă să aibă o gândire spirituală şi să tindă mai întâi spre Împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Sa, pentru a-şi ocupa locul care îi revine după gândurile lui Dumnezeu şi spre onoarea Sa, şi să-şi conducă într-un mod corect micuţii spre Domnul.

Creşte-mi-l

Cuvintele fiicei lui faraon către mama lui Moise în Exod 2.9 sunt cuvinte adresate de Dumnezeu şi astăzi fiecărei mame, căreia îi este încredinţat un copil. „Ia copilul acesta, alăptează-mi-l şi îţi voi plăti.“ Aceasta este porunca lui Dumnezeu către orice mamă, căreia i-a dat un prunc în braţe.

Ce privilegiu binecuvântat să creşti un copil pentru Domnul! Ce măreaţă şi preţioasă îndatorire este arătată aici tuturor mamelor, dar şi ce minunată va fi răsplata cerească de la El, dacă mamele îşi vor împlini cu toată seriozitatea lucrările încredinţate!

Este foarte important, ca mamele să vadă de la început în copilul lor un dar al lui Dumnezeu, „o moştenire de la Domnul“ (Psalm 127.3). Copiii sunt proprietatea Sa, pe care ne-a încredinţat-o Domnul spre purtare de grijă. Părinţii sunt ca nişte administratori ai lui Dumnezeu, care se ocupă de creşterea şi educarea copiilor pentru Dumnezeu. Deoarece mamele creştine uită adesea cui aparţin copiii lor, fac greşeli în educaţia lor. Cum ar putea fi crescuţi copiii pe căile lumii sau cum i-am putea lăsa în voia lor proprie, dacă ne gândim că sunt o proprietate a lui Dumnezeu?

Ce minunate sunt cuvintele Anei, care se temea de Dumnezeu: „Pentru acest băiat m-am rugat; şi Domnul mi-a ascultat cererea pe care i-am făcut-o. De aceea l-am împrumutat şi eu Domnului; el este împrumutat Domnului toate zilele cât va fi“ (1 Samuel 1.27-28). Ea a cerut de la Domnul un copil, iar când l-a primit de la El, l-a dat înapoi Domnului în slujba Sa. Ce model pentru fiecare mamă!

Atribuţiile mamelor din partea lui Dumnezeu

În condiţii normale, copilul îşi petrece cea mai mare parte a timpului copilăriei – acei ani ai receptivităţii şi ai simţurilor fine – în contact direct şi strâns cu mama. Profesia tatălui şi îndatoririle sale de întreţinător al familiei îl obligă să lipsească din cercul familiei mai multe ore în cursul unei zile. De aceea educarea şi călăuzirea copiilor în frica de Dumnezeu stă pe umerii mamei; dar aşa cum am văzut, tatăl poartă responsabilitatea pentru casa sa. Slujba de creştere şi educare a copiilor îi este dată mamei din partea lui Dumnezeu şi de aceea ea trebuie să se dedice acestei lucrări sfinte. Chiar dacă atenţia mamei este răpită mult timp cu lucrări în bucătărie, cu gătitul mâncării, cu spălatul şi călcatul hainelor, totuşi nu trebuie să se piardă din vedere atribuţia cea mai însemnată, adică educarea copiilor. Dacă odată trebuie să neglijaţi ceva din lipsă de timp, atunci gândiţi-vă bine şi nu neglijaţi sufletele nemuritoare şi preţioase ale copiilor, pe care Dumnezeu vi le-a încredinţat îngrijirii voastre, în scopul creşterii lor pentru El.

Este o greşeală cu urmări grave, dacă o mamă neglijează această chemare dată ei de Dumnezeu sau o lasă în sarcina altora, în timp ce ea se ocupă cu o altă slujbă în exteriorul casei sau chiar se ocupă de plăcerile ei, aşa cum se vede astăzi în zilele noastre deseori. Cercul de acţiune al mamei este căminul şi familia ei. Temelia caracterului se pune în copilărie şi este bucuria Domnului să o folosească pe mamă ca o unealtă în această direcţie. Pentru alte lucruri casnice se poate folosi în ultimă instanţă o menajeră, dar nimeni nu o poate înlocui pe mamă când este vorba de copii. Dumnezeu i-a dat această lucrare mamei, şi nu altora. Aici este vorba despre împrejurări normale. Datorită unei situaţii deosebite, cum ar fi moartea tatălui, care este susţinătorul familiei, desigur, situaţia se schimbă.

Educarea copiilor şi învăţătura din partea mamei în primii ani exercită o influenţă foarte puternică asupra întregii vieţi a copilului. O educaţie creştină este de o valoare inestimabilă şi lasă urme adânci, binecuvântate, care nu se pot şterge din inima copiilor. Influenţa mamei asupra inimii şi gândirii uşor maleabile ale copilului nu pot fi şterse mai târziu în viaţă nici chiar prin păcatul cel mai grav. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: „Creşte-l pe copil după rânduială pe calea sa şi, când va fi bătrân, nu se va abate de la ea“ (Proverbe 22.6).

Când Moise a fost mare, a refuzat să fie numit fiu al fiicei lui faraon (Evrei 11.24) şi a preferat să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu. Cine va putea pune la îndoială faptul că decizia luată de Moise nu era urmarea creşterii în frica de Dumnezeu şi a învăţării în adevărul şi promisiunile lui Dumnezeu de către mama sa, pe vremea când îl creştea pentru fiica lui faraon? La fel vedem şi în Proverbe 31, că acele cuvinte ale mamei pe care le-a spus împăratului Lemuel, l-au însoţit şi apoi mai târziu au fost scrise de el în Cuvântul lui Dumnezeu prin inspiraţie divină.

Înainte de a continua expunerea despre acest subiect, trebuie să subliniem că în educaţia copiilor este absolut necesar, ca tatăl şi mama să fie una în ceea ce priveşte intenţia, scopul şi modul de aplicare a educaţiei. Nimic nu este mai rău decât discordanţa în acţiunile întreprinse de tata şi mama. Orice diferenţe de păreri cu privire la principii şi acţiuni trebuie să fie discutate în absenţa copiilor, iar în faţa lor trebuie arătată unitatea. Orice acţiune de disciplinare exercitată de un părinte trebuie susţinută şi de celălalt.

Ce înseamnă „educare“?

Prin educare nu se înţelege numai învăţarea sau îndrumarea copilului, ci şi conducerea într-o anumită direcţie, conducerea pe o anumită cărare. Pentru a atinge ţinta dorită, este nevoie de veghere, de atenţie şi de mare grijă.

Noi am putea suprasatura un copil cu lucruri religioase, să-i umplem mintea cu versete biblice şi cântări creştine, dar totuşi inima lui să nu fie influenţată de această cunoştinţă. Oricât de importantă este o astfel de învăţătură, ea este doar o pură informaţie pentru cap. Inima trebuie să fie atinsă şi formată, şi totodată duhul trebuie să fie stimulat şi îmbogăţit cu cunoştinţe. Deseori, mamele nu trăiesc practic ceea ce-i învaţă pe copiii lor şi nu-şi iau timp şi nici nu se ostenesc să verifice, dacă aceştia transpun în practică ceea ce au învăţat. Astfel, inimile copiilor nu sunt atrase spre învăţătură. Ei vor observa repede, dacă este numai teorie goală şi se vor pierde astfel stima, onoarea şi respectul din partea copiilor faţă de părinţii lor şi faţă de învăţăturile lor religioase.

Aşa cum am amintit mai înainte, „educare“ înseamnă a conduce sau a atrage într-o anumită direcţie. Mamele trebuie să-şi călăuzească micuţii lor pe calea Domnului prin exemplul propriu duhovnicesc şi printr-o viaţă creştină consecventă. În acest fel, inima şi duhul copilului vor fi influenţate şi formate. Voi, mamelor, dacă vreţi să vă creşteţi copiii voştri corect, atunci trebuie să le daţi un exemplu pentru ceea ce îi învăţaţi şi să le arătaţi voi înşivă cum să puneţi în practică apoi ei înşişi! Copiii trebuie să facă ceea ce îi învăţaţi. Pentru atingerea acestui scop, trebuie să nu precupeţiţi niciun efort.

Cuvintele nu sunt de ajuns. Cuvintele nu pot bara înclinaţiile fireşti şi nu pot îmblânzi voia proprie a copilului. Aşa cum viticultorul taie via, tot la fel trebuie şi voi să tăiaţi mlădiţele tinere, să le îndoiţi, să le legaţi şi să le călăuziţi, dacă vreţi să-i creşteţi pe copiii voştri pentru Dumnezeu şi dreptatea Sa. Multe mame îşi învaţă teoretic bine copiii lor, dar îi lasă apoi, din neglijenţă şi indiferenţă, să crească exact în direcţia opusă. Desigur, educarea corectă a copiilor solicită multă muncă. Câteodată, lucrul de fiecare zi trebuie întrerupt pentru a ne ocupa de mustrarea şi educarea copiilor. Dacă nu ne luăm timpul necesar şi nu ne dăm osteneala necesară când copiii sunt mici, atunci când vor fi mari, ne vor face mult mai multe necazuri şi probleme. Unele mame, care nu sunt duhovniceşti, ca să nu se ostenească cu educaţia copiilor, îi lasă la voia întâmplării, uitând ce zice Dumnezeu în Cuvântul Său: „Un copil lăsat în voia lui aduce ruşine mamei lui“ (Proverbe 29.19).

Am vrea să ne gândim la poziţia frumoasă, pe care au avut-o Manoah şi soţia sa (Judecători 13). Când îngerul lui Dumnezeu le-a spus că vor primi un fiu, care va fi un nazireu al lui Dumnezeu şi un salvator al lui Israel, Manoah s-a rugat: „Te rog, Doamne, să mai vină la noi Omul lui Dumnezeu, pe care L-ai trimis, şi să ne înveţe ce să facem cu copilul care se va naşte. ...care va fi felul de viaţă al copilului şi ce va face?“ (versetele 8 şi 12). Acesta a fost un mod de lucru frumos şi adecvat. De ar fi aceasta starea inimii şi rugăciunea oricărui tată şi a oricărei

mame! Deseori trebuie să ne îndreptăm spre Domnul şi să-L întrebăm: „Care va fi felul de viaţă al copilului şi ce trebuie să facem cu el?“

Căminul creștin - Capitolul 8

Robi şi stăpâni

După ce ne-am ocupat cu poziţia bărbatului şi a femeii, a tatălui şi a mamei şi a copiilor în casa creştină, ne-a mai rămas să vorbim despre poziţia robilor şi a stăpânilor. Putem să tratăm pe scurt această temă, deoarece astfel de situaţii au devenit foarte rare. Relaţia dintre stăpân şi rob nu este fără importanţă şi trebuie să fie pentru onoarea lui Dumnezeu, în concordanţă cu întreaga mărturie a casei creştine.

Robii

„Robilor, ascultaţi în toate de stăpânii voştri pământeşti, slujind nu numai când sunteţi sub ochii lor, ca cei care caută să placă oamenilor, ci în simplitate de inimă, temându-vă de Domnul. Orice faceţi, lucraţi din suflet, ca pentru Domnul şi nu ca pentru oameni, ştiind că de la Domnul veţi primi răsplata moştenirii; slujiţi Domnului Hristos!“ (Coloseni 3.22-24). Aceste versete îndreaptă privirea robului spre Domnul Isus, pentru care se face slujba respectivă şi care va răsplăti fiecare slujbă făcută în credincioşie. Astfel, o lucrare, chiar dacă pare modestă şi neimportantă, este ridicată din poziţia ei măruntă la valoarea unei lucrări pentru Domnul Isus Hristos. Dacă ochii celui care slujeşte sunt îndreptaţi spre Domnul, trebuie să se gândească mai ales că Domnul Isus Hristos este exemplul său desăvârşit pentru orice lucrare pe care trebuie să o efectueze ca şi slujitor. Domnul Însuşi a fost Robul desăvârşit: „S-a golit pe Sine Însuşi, luând chip de rob“ (Filipeni 2.7). El „n-a venit ca să i se slujească, ci ca El să slujească şi să-Şi dea viaţa ca răscumpărare pentru mulţi“ (Marcu 10.45). Robul creştin este chemat să înveţe zilnic de la Domnul Isus şi să arate în fiecare zi caracterul Robului desăvârşit şi aceasta spre slava lui Dumnezeu. Evanghelia după Marcu ni-L arată în mod deosebit pe Hristos ca slujitor. Cercetarea acestei Evanghelii ar trebui să fie de un interes special şi un câştig pentru fiecare slujitor creştin, pentru că, până la urmă, noi toţi suntem robi ai Domnului şi Învăţătorului nostru. „Robii să fie supuşi stăpânilor lor, să fie plăcuţi în toate, necontrazicând, nefurând, ci arătând toată buna credincioşie, ca în toate să împodobească învăţătura Dumnezeului nostru Mântuitor“ (Tit 2.9-10).

Ascultarea, supunerea şi credincioşia sunt premisele, care trebuie să se găsească la orice rob bun, aşa cum subliniază apostolul Pavel în îndemnul său. Aceste caractere au fost găsite în chip desăvârşit în Hristos, Robul desăvârşit. Fiecare rob creştin prin comportarea sa şi prin lucrul său care-l face să fie o mărturie de supunere faţă de învăţătura lui Dumnezeu. Prin umblarea curată şi râvna în slujire, el practică în mod clar învăţătura Mântuitorului său. Astfel de caractere vorbesc „o limbă“ pe înţelesul oricui şi ele au o forţă de pătrundere mult mai mare decât cea mai lungă predică. Astfel, un slujitor fidel, în poziţia sa supusă, poate fi o mărturie pentru Mântuitorul său, ca şi cel mai bun predicator.

„Toţi câţi sunt robi sub jug să-i socotească pe stăpânii lor vrednici de toată onoarea, ca Numele lui Dumnezeu şi învăţătura să nu fie hulite. Şi cei care au stăpâni credincioşi să nu-i dispreţuiască pentru că sunt fraţi; ci mai mult să le slujească, pentru că cei care au parte de buna lor lucrare sunt credincioşi şi preaiubiţi. Învaţă-i şi îndeamnă-i acestea“ (1 Timotei 6.1-2).

Slujitorii stăpânilor necredincioşi să se poarte în chip cuviincios şi să nu se ridice peste stăpânii lor, ca nu cumva în felul acesta Numele lui Dumnezeu să fie vorbit de rău de către stăpânii necredincioşi. Acei slujitori care au stăpâni credincioşi, să nu se înalţe sau să stea pe acelaşi nivel şi să-i dispreţuiască. Mai degrabă să se supună lor ca fraţi fideli şi iubiţi şi să-i cinstească. Postura noastră în Adunarea lui Dumnezeu nu are voie să fie amestecată cu starea socială din această lume. În Adunarea lui Dumnezeu, toţi credincioşii sunt fraţi şi mădulare ale aceluiaşi Trup, pe când în lume sunt diferite ranguri, care trebuie respectate în lumina Scripturii.

Stăpânii

„Stăpânilor, daţi robilor ce este drept şi corect, ştiind că şi voi aveţi un Stăpân în ceruri“ (Coloseni 4.1). Stăpânii credincioşi trebuie să se gândească întotdeauna că şi ei au un Stăpân în cer şi că sunt răspunzători faţă de El pentru slujba pe care o au ca stăpâni. Ei trebuie să se comporte cu robii lor, aşa cum Se comportă Stăpânul ceresc cu ei. Domnia Sa trebuie să fie întotdeauna vie în conştiinţă, dar inima să simtă zilnic bunătatea, blândeţea şi harul Său. Stăpânul ceresc nu este aspru şi dur, deci nici stăpânul creştin să nu fie aşa. Stăpânul credincios trebuie să reflecte modul de a fi al Domnului său ceresc, care este lumină şi dragoste, să-i întâmpine pe supuşii săi cu dreptate şi amabilitate şi să le dea ceea ce le revine. Dacă va proceda în felul acesta, toată casa lui va fi luminată de o lampă care luminează pe toţi cei ce sunt în casă (Matei 5.15).

În Efeseni 6.9, stăpânii sunt avertizaţi să nu ameninţe. Această avertizare avea o importanţă vitală în era sclavagismului, dar ea este importantă şi astăzi pentru stăpâni într-un timp de libertate exterioară. Ameninţarea şi vorbele grele nu sunt deloc potrivite pentru un copil al lui Dumnezeu, care este milos, corect şi plin de dragoste. Dacă stăpânul pământesc îşi ridică mereu ochii spre Stăpânul ceresc, atunci slujitorii săi vor auzi mereu cuvinte prietenoase şi oneste.

Ce tablou frumos vedem în Rut 2.4 despre relaţiile bune dintre stăpân, Boaz şi robii săi, secerătorii! La sosirea sa pe câmp, el îşi salută robii cu cuvintele: „Domnul să fie cu voi“, iar ei răspund: „Domnul să te binecuvânteze“. Boaz este o pildă frumoasă a lui Hristos. Epistola lui Pavel către Filimon este o mare învăţătură pentru stăpânii credincioşi. Ea ne arată cum comportamentul lor este dominat mereu de Duhul lui Hristos chiar şi faţă de un slujitor nefolositor.

Niciodată stăpânii să nu aibă în vedere numai norma de lucru a slujitorilor, ci să fie mai întâi de toate preocupaţi să le câştige simpatia. Un credincios a fost întrebat odată la câte inimi dă de lucru în slujbele sale. O astfel de întrebare este neobişnuită, dovedită fiind şi de faptul că de obicei ne gândim mai degrabă la mâinile, decât la inimile muncitorilor.

Căminul creștin - Capitolul 9

Casa dedicată lui Dumnezeu

Expunerea noastră asupra căminului creştin a început cu gândul că Dumnezeu este fondatorul lui. Am văzut că un adevărat cămin creştin este acolo unde Domnul are locul suprem şi unde relaţiile divine dintre membrii familiei sunt menţinute după gândurile lui Dumnezeu şi spre glorificarea Lui. În acest capitol de încheiere doresc să ne ocupăm puţin cu acest cămin pentru Domnul şi interesele Sale.

Casa din Betania

Când Mântuitorul nostru Se găsea aici pe pământ ca un străin, fără casă şi fără niciun loc unde să-Şi pună capul, atunci Marta L-a primit în casa ei (Luca 10.38). Probabil, casa Martei a fost singura din Betania care i s-a deschis. Aici era binevenit oricând şi El S-a retras deseori în acest cămin. Spre această casă Şi-a îndreptat paşii şi scurt timp înainte de Paşte şi de moartea Lui pe cruce, când ura conducătorilor religioşi contra Lui se înălţa ca o flacără nimicitoare. Aici, familia unită cu El în dragoste, Lazăr, Marta şi Maria i-au pregătit o cină, iar Maria L-a uns cu parfumul de nard curat (Ioan 11.57 - 12.3). Ce balsam a primit inima lui Isus în această casă din Betania cu puţin timp înainte de ora marilor Sale dureri şi suferinţe! Această casă a fost într-adevăr un cămin pentru Domnul Isus.

Ce înseamnă a-L primi astăzi

Astăzi, Mântuitorul nu mai este vizibil pe pământ ca în timpul Martei. Dar Duhul Sfânt este aici pe pământ şi este activ pentru interesele Domnului. Prin faptul că Duhul Sfânt locuieşte în mijlocul poporului Său salvat, Duhul acţionează în şi prin poporul acesta pe pământ. Şi noi Îl putem primi în casele noastre pe Domnul ca odinioară Marta. Domnul Isus a spus ucenicilor: „Cine vă primeşte pe voi pe Mine Mă primeşte“ (Matei 10.40). Dacă primim poporul lui Dumnezeu în casele noastre, Îl primim pe Însuşi Domnul Isus.„Adevărat vă spun, întrucât aţi făcut acestea unuia dintre aceşti foarte mici fraţi ai Mei, Mie Mi-aţi făcut.“ Acesta este principiul stabilit de Domnul în Matei 25.40 pentru toţi cei care au hrănit, au îmbrăcat, au vizitat sau au primit pe fraţii Domnului. Vedem că putem şi trebuie să deschidem casele noastre pentru Domnul, pentru interesele Sale, pentru poporul Său. Casele noastre trebuie să slujească nu numai intereselor noastre proprii, adeseori egoiste, sau chiar lumii, care L-a lepădat.

Exemple biblice

În Cuvântul lui Dumnezeu găsim multe exemple de case ale credincioşilor care s-au deschis pentru Domnul şi au fost folosite pentru lucrarea şi interesele Domnului. În zilele lui David, Obed- Edom a ţinut chivotul timp de trei luni în casa sa, iar Domnul l-a binecuvântat pe el şi toată casa lui. Stăpânul casei din Marcu 14.14 a dăruit Domnului camera pentru oaspeţi şi acolo El a sărbătorit Paştele şi a instituit Cina. Primii creştini se adunau zilnic în casele lor şi frângeau pâinea în amintirea Domnului, iar apostolii învăţau şi propovăduiau zilnic pe Isus Hristos „în templu şi prin case“ (Fapte 2.46; 5.42). În Fapte 12.12 găsim pe mulţi adunaţi în casa Mariei, mama lui Ioan, numit şi Marcu, pentru rugăciune.

În Romani 16.5 şi în 1 Corinteni 16.19 este vorba despre adunarea care exista în casa lui Acuila şi Priscila. Casa lor a fost cedată pentru strângerea laolaltă a credincioşilor. La fel aflăm şi din Coloseni 4.15 şi Filimon 2 că Nimfa şi Filimon şi-au pus casele lor la dispoziţia strângerii laolaltă a credincioşilor din localităţile respective. Dragostea lui Hristos i-a împins să folosească pentru Domnul şi poporul Său casele lor şi au luat asupra lor cu bucurie munca suplimentară şi osteneala cauzate de aceste strângeri laolaltă.

Acuila şi Priscila

Familia care vrea să slujească Domnului are multiple posibilităţi. Acuila şi Priscila sunt nişte exemple deosebite pentru influenţa puternică şi pentru slujba binecuvântată a unei familii care slujeşte împreună pentru interesele Domnului. Strângerea laolaltă a credincioşilor în casa lor am amintit-o mai înainte. Merită să cercetăm mai amănunţit slujba lor comună în căminul lor aşa cum este prezentată în Fapte 18.3 şi 24-28. Când apostolul Pavel a venit la Corint, ei au fost aceia care i-au deschis locuinţa lor. Ei au trăit şi au muncit împreună timp de 18 luni la confecţionarea corturilor. Astfel, apostolul, care nu avea un domiciliu stabil, a fost cazat la Acuila şi Priscila pentru toată perioada cât a slujit Domnului în acele ţinuturi. Cu siguranţă, au primit multe învăţături de la Domnul prin acest mare învăţător al naţiunilor. În diversele texte în care apostolul a amintit această familie fidelă, chiar şi cu puţin timp înainte de plecarea sa din această viaţă, observăm cât de mult îi iubea şi îi aprecia pe cei doi.

Mai târziu vedem această familie temătoare de Dumnezeu plecând cu apostolul spre Efes. Curând a venit Apolo în cetate, care era plin de râvnă şi un bun orator, învăţând în sinagoga oraşului „cele despre Isus“. Când Acuila şi Priscila au văzut cunoştinţele lui limitate despre mântuirea lui Dumnezeu prin Hristos, ei l-au invitat în casa lor. Acolo, într-o atmosferă duhovnicească a unui cămin creştin, i-au arătat mai exact „Calea lui Dumnezeu“.

Prin slujba lor de a-i primi pe slujitorii Domnului şi de a le arăta ospitalitate, mai întâi au fost zidiţi ei înşişi în adevăr printr-un slujitor, apoi au avut posibilitatea să cunoască adevărul şi după aceea, cu multă înţelepciune, perseverenţă şi succes, să poată împărtăşi cele învăţate mai departe unui alt rob al Domnului. Prin această lucrare, Acuila şi Priscila au devenit o binecuvântare şi un ajutor pentru Apolo şi pentru mulţi alţii. După şederea binecuvântată în casa lor, Apolo a plecat în Ahaia unde „i-a ajutat mult pe cei care crezuseră“.

Acestea sunt numai câteva exemple ale rezultatelor binecuvântate în urma punerii caselor noastre la dispoziţia Domnului şi în slujba Sa.

Căminul creștin - Capitolul 10

Ospitalitatea

A fi ospitalier şi a practica ospitalitatea este o frumoasă trăsătură creştină, iar Scriptura ne îmbărbătează mereu la aceasta, dându-ne şi exemple. Primirea de oaspeţi, ospitalitatea, primirea semenilor sub protecţia şi grija casei proprii a fost numită slava casei şi podoaba vieţii de familie. Esenţa învăţăturii lui Dumnezeu este harul Său bogat, care se revarsă peste oamenii păcătoşi sub forma binecuvântărilor divine. Ospitalitatea creştinului faţă de semenii săi este o mică reprezentare a aceluiaşi har, care se revarsă în favoarea altora prin inima sa mântuită.

Epistolele Noului Testament, în care este prezentat atât de detaliat acest har divin minunat, îndeamnă la ospitalitate ca o parte componentă importantă a creştinismului practic. Se spune că ospitalitatea între primii creştini a fost atât de marcantă în viaţa lor, încât şi păgânii şi vecinii necredincioşi au rămas miraţi de acest lucru. Dacă cercetăm îndemnurile Scripturii, vom remarca în Romani 12.9- 21 că urmărirea ospitalităţii este în acelaşi timp o parte din îmbrăcămintea sfântă a creştinului. Pentru slujba de supraveghere era necesar ca persoana respectivă să fie primitoare de oaspeţi (1 Timotei 3.2; Tit 1.8).

Să nu fim însă ospitalieri numai cu cei care îi cunoaştem şi care îi iubim, ci să fim ospitalieri şi cu cei străini. În Evrei 13.2 suntem îndemnaţi în acest sens: „Nu uitaţi primirea de oaspeţi, pentru că, prin aceasta, unii, fără să ştie, au găzduit îngeri.“ Aici se face referire la exemplul frumos al lui Avraam şi al soţiei sale, Sara (Geneza 18). Ei s-au grăbit să pregătească celor trei străini care veniseră la intrarea cortului lor o masă îmbelşugată; acei străini s-au descoperit ulterior ca fiind Domnul Însuşi şi doi dintre slujitorii Săi. Aceasta ilustrează rezultatele binecuvântate ale ospitalităţii faţă de străini, aşa cum de atunci mulţi au avut parte de ele.

Valoarea ospitalităţii creştine faţă de străini este subliniată şi prin faptul că o văduvă în vârstă, care a fost primitoare de oaspeţi, putea fi propusă, ca să fie îngrijită şi sprijinită de adunare, când era în necaz (1 Timotei 5.10).

Lipsa de ospitalitate

Una din trăsăturile de caracter admirabile ale lui Iov era şi aceea a ospitalităţii: „străinul n-a rămas noaptea afară, am deschis călătorului uşile mele...“ (Iov 31.32). Zilele destrămării creştinismului şi ale împotrivirii faţă de voia lui Dumnezeu sunt caracterizate tocmai prin contrariul. Acest lucru îl vedem în timpul Judecătorilor (Judecători 19.15-18), când poporul se afla într-o stare spirituală foarte rea. În acele zile a venit un levit cu însoţitorul său în Ghibea din Beniamin şi „a stat jos în piaţa cetăţii; şi niciun om nu i-a primit în casa lui, ca să rămână noaptea“. El a trebuit să spună: „ ...merg acum la casa Domnului; şi nimeni nu mă primeşte în casă.“ Mai târziu a venit un bătrân din Efraim, care şi el locuia temporar acolo, dar care l-a primit în casa lui.

În aceste zile ale duhului căldicel din Laodiceea şi al mulţumirii de sine trebuie să fim foarte atenţi, ca nu cumva această lipsă de ospitalitate să caracterizeze şi casele noastre! În vremea noastră agitată, multora le este foarte greu să exercite ospitalitatea şi găsim uşor multe scuze de a nu exercita ospitalitatea. Dar oare au valabilitate aceste motive ca scuze şi în faţa lui Dumnezeu? Cum judecă El, Cel care cercetează inima şi rărunchii? Oare primii creştini beneficiau de privilegii mai mari pentru exercitarea ospitalităţii? Sau îndemnurile Scripturii sunt oare astăzi mai puţin valoroase ca atunci când primii creştini aveau mai multe încercări? Să ne gândim bine asupra acestor lucruri şi să-i dăm ospitalităţii un loc deosebit în casele noastre!

Femeia sunamită

Ce diferenţă între situaţia amintită din Judecători şi această femeie bogată din Sunem (2 Împăraţi 4.8-17)! Pe când Elisei trecea prin acel ţinut, ea a stăruit să intre în casa ei şi să mănânce acolo. După această invitaţie sinceră, ori de câte ori Elisei trecea pe acolo, intra în această casă. Ea s-a sfătuit cu soţul ei, ca să facă o odaie pentru Elisei, pentru ca ori de câte ori va trece pe acolo, să aibă la dispoziţie această cameră. Acest plan s-a realizat, şi la vizita următoare profetul a putut savura roadele ospitalităţii. Elisei a răspuns cu următoarele cuvinte: „Iată, tu ai arătat pentru noi toată această grijă; ce este de făcut pentru tine?“

Facem bine dacă cercetăm simplitatea camerei de oaspeţi amenajată de femeia sunamită şi de ospitalitatea oferită acolo. Ea era înzestrată numai cu lucruri strict necesare pentru odihnă şi pentru reculegerea duhovnicească şi pentru zidire. Un pat pentru dormit, o masă pentru citit sau scris, un scaun şi un sfeşnic erau singurele obiecte din această încăpere. Oare această simplitate nu este şi pentru noi o încurajare? De multe ori lăudăroşenia acestei vieţi este o piedică în calea ospitalităţii. Mulţi doresc să ofere oaspeţilor lor cele mai frumoase lucruri şi să se ia la întrecere cu alţii; iar fiindcă acest lucru nu este posibil, mai bine nu primesc oaspeţi.

De-am trage cu toţii învăţăturile necesare de la simplitatea acestei femei sunamite şi să o imităm, ca să fim găsiţi în „simplitatea faţă de Hristos“ (2 Corinteni 11.3). „Domnul nu Se uită cum se uită omul, pentru că omul se uită la înfăţişare, dar Domnul Se uită la inimă“ (1 Samuel 16.7). Amabilitatea şi dragostea contează pentru ospitalitatea noastră şi nicidecum lucrurile materiale pe care unii şi le pot permite, iar alţii nu. Acest adevăr ni-l arată şi 1 Petru 4.9: „Fiţi primitori de oaspeţi unii faţă de alţii, fără murmur.“ Ceea ce avem, fie mult, fie puţin, să împărţim de bunăvoie cu alţii. Duhul în care acţionăm este mai important decât ceea ce oferim.

Ce frumoase sunt în acest context cuvintele Domnului Isus din Matei 10.42: „Oricine va da de băut numai un pahar cu apă rece unuia din micuţii aceştia, în numele unui ucenic, adevărat vă spun, nicidecum nu-şi va pierde răsplata“! Aceasta este ca o promisiune sigură, că orice lucrare de ospitalitate, realizată în slujba pentru Domnul, va fi răsplătită, chiar şi această neînsemnată oferire a unui pahar cu apă.

Cuvinte de încheiere

Am cercetat diferite versete şi exemple din Cuvântul lui Dumnezeu, în care am văzut oameni care şi-au deschis casele lor pentru Domnul şi interesele Lui. Oh, de-ar fi toate acestea spre îmbărbătarea noastră şi de ne-ar ajuta, ca să punem şi casele noastre la dispoziţia Domnului! De-am trăi în casele noastre în aşa fel, încât să fim lumini în jurul nostru, luminând pentru toţi cei care sunt în casă (Matei 5.15).

La încheierea acestei explicaţii despre viaţa de familie creştină Îl rugăm pe Domnul, ca toate gândurile noastre şi inimile noastre să fie îndreptate tot mai mult spre punctul central, Domnul Isus. El este piatra de temelie a fiecărei familii creştine. Să ne gândim mereu că El este Centrul binecuvântat, din care pleacă totul, care atrage totul la Sine şi în jurul Căruia totul trebuie să se învârtă. El este Capul Trupului glorificat, şi de aceea fiecare ochi îşi ridică privirea spre El, pentru a primi har peste har şi de a fi întăriţi în credinţă şi de a trece peste toate necazurile şi încercările.

Atunci, din casele noastre se vor revărsa într-adevăr râuri de binecuvântare şi vor lumina în lumea întunecoasă. Ele vor fi ca nişte oaze în pustiu, ca nişte locuri sfinte, ca nişte locaşuri plăcute Domnului.

Dumnezeu binecuvântează locuinţa celor drepţi (Proverbe 3.33). Să facă Domnul, ca această binecuvântare a Sa să devină realitate în fiecare casă a credincioşilor, spre onoarea Aceluia care ne-a pregătit o Casă veşnică în gloria şi bucuria Sa deplină!

clickbible.org